

SCHIMB DE „NOTE” INTRE APUS SI RĂSĂRITI

u r z i c a

RADU STĂNESCU

PATRU CEASORNICE

În casa de pe sfântul Ion.
Patru ceasornice sunară
De parcă s-au vorbit de-aseară
Să sune toate-n unison!
De zgomot noaptea speriată
S-a depărtat cu pași de vată!

Ce-or fi avînd? Le știu demult
Deșteptătoare așezate
Și rostul li-l cunosc la toate
Că de un an le tot ascult!
Mai-nții suna la nenea Tase
Strungar e. Pleacă fix la 6!

La șapte, șapte și-un minut,
Suna alături la vecină
Apoi o voce în surdina
Trecea fetița cu-n sărut:
„Hai puiu' mami, hai te scoală!”
E „puiu”-n primul an de școală!

La un contabil sus la „doi”
Urmează ca o vijelie
Cu dăngăt de mitropolie
Un ornîc cu un clepotol
Ce sună... ziduri vrea să sfărme!
Om bun... dar tare greu mai doarme!

Intr-un tîrziu, suna mai rar
Ceasornicul numărul patru
Ca-n ultimul antract la teatru!
Înc-un vecin, pensionar!
La opt se scoală dimineața
Și pleacă! Inspectează piața!

În casa de pe sfântul Ion
Patru ceasornice sunară
De parcă s-au vorbit de-aseară
Să sune toate-n unison!

Am înțeles! Pleacă-n alai
La-aceeași oră! E-nții Mai!

M-A PİRIT GHIȚĂ

Îl place să umble cu capul
pe sus, cu privirea dusă de
parte, ca iluminată.

Mergînd el așa, a alunecat
în șanțul plin cu apă și s-a
făcut tot una de noroi. S-a ri-
dicat grabnic să nu-l vadă co-
pii. Cu copiii nu prea se are
bine. Sînt neobrăzați. A sărit
gardul în grădina de alături,
înainte de a prinde țincii de
veste. Iată-l față în față cu un
năpîrstoc de vreo patru ani,
care începe să țipe și s-o cheme
pe maică-sa.

— Taci, puîsor, taci că eu
sînt, Tiță Lapte.

Copilul începu să țipe și mai
tare.

Tiță Lapte, simțind primej-
dia, sări repede și peste alte
garduri, în alte grădini, ca să
ajungă cît mai repede acasă.
Cu toate că are cincizeci de
ani, sare ca la douăzeci. Ce-i
drept, e slab ca un ogar și
înalt cît doi, așa că nu-i e greu.
Păi cum să n-ai bă sprinteneală,
dacă a făcut armata la pom-
pieri? Nu de-a surda l-au pus
cei de la Sfat responsabil al
echipei de pompieri. Odată s-a

prins în rămășag pe o vadră
de vin că sare de pe biserică,
dar nu l-au lăsat oamenii. Le-a
fost teamă că-i cîștigă. Și-i om
umblat Tiță Lapte. Cunoaște
unsprezece limbi și cu romi-
neasca douăsprezece. Dacă in-
drăznește careva să-i spună
că abia bolborosește cîte un
cuvînt, două, i-o tale scurt:
— Tu nici cuvîntul ăla nu-l
știi!

Și are dreptate.

Tiță Lapte are și alte însu-
șiri. Nu-i meserie pe lume să
n-o cunoască el. Bineînțeles
că le-a cam uitat pe toate, pen-
tru că nu le-a lucrat. Ei, dacă
ar fi avut el școle!...

Așa că trăiește tot din plu-
gărie, ca și răposatul tată-su,
ca și moșul și strămoșul lui.
Între noi fie vorba, plugăria
nu prea îi e dragă. Cînd ai
atîtea însușiri, cum să-ți placă
plugăria? De semănat, seamăna
el la timp, dar celelalte munci
nu-i mai vin la socoteală. Iese
doar la cules. Dar ca să gu-
noiască ogorul, cum fac unii,
să sape sau să plivească — mai
ales să plivească — ferit-a sfin-

*În loc să se apropie de plaiță, unii scriitori se învîrtesc
mereu în „triunghiul orăjit”: fondul literar,
casa de creație, comisiile.*

LIRA POETULUI (sau „coardele lirei”)

Desen de Val Munteanu

FRÎNCU

tul! Nu-și pierde el vremea cu așa ceva. Că anul trecut, su-părarea cu vecinul lui, Ghiță Frîncu, de aici a pornit. Zor, nevole, să-l ia la plivit. Nu s-a dus, că doar nu era să-și frîngă el mijlocul de-a surda, dar Ghiță Frîncu s-a supărat foc și așa a rămas pînă în ziua de azi.

Anul ăsta a venit în sat un agronom, un băiat tînăr. Cel de la Sfat i-a dat o șaretă cu un cal, ca să-și ducă munca mai ușor. După ce a mai is-prăvit cu treburile pe la raion, agronomul a pornit spre cîmp.

Tită Lapte a zărit șaretă și a ieșit la poartă. Tare mult îi place să fie băgat în seamă.

- Bade, eu sînt agronomul dv. Pe unde pot ieși la cîmp? întrebă tînărul.

- Pe aici, tovarășe, pe aici! sări Tită Lapte să-l arate. Dacă vrei, pot să merg cu dumneata. Cunosc foarte bine cîmpul. Dă-mi voie să mă recomand. Eu sînt Tită Lapte, șeful pom-pierilor.

S-a urcat lîngă Agronom, i-a luat hățurile din mînă, și a început să învrtească biclușca prin aer. Șaretă parcă zboară. Tită Lapte trage cu coada ochiului cînd în dreapta, cînd în stînga, așa chip ca să nu bage de seamă cel care au ieșit pe la porți și se uită după șaretă. Copiii fug speriați din drum. Tită Lapte se simte în al nouă-lea cer. Nu-i lucru prost să mergi în inspecție cu agronomul.

Au ajuns între lanurile verzi. - Uite, cît vezi cu ochii e în paza mea. Cînd paiul dă în copt, sînt cu ochii în zece, rupse Tită Lapte tăcerea. Am o „misiune” foarte mare. Trebuie să păzesc de foc. Ziua, noaptea, cînd se dă alarma, eu și cu echipa de pompieri sîntem gata la datorie.

- Mie îmi plac foarte mult oamenii care își fac datoria, neică Tită, zise agronomul. Mă bucur că te-am întîlnit. O să rămî-nem prieteni.

Lui Tită Lapte îi crescuseră inimă de bucurie. Îi mișcă foarte mult laudele și-l doare rău de tot cuvîntul de dojană.

- Ia spune-mi, cunoști haturile? întrebă agronomul.

- Vai de mine! Ca pe deș-tele de la mînă, tovarășe ag-ro-nom. Uite, aici e al lui Gurău, dincoace al Raliței Vădana, colo al lui Ghiță Frîncu și mai la deal, al meu.

Agronomul scoate ferit o hîrti-țuță pe care citește și nu-mele lui Tită Lapte.

- Te întreb cu un scop. Sînt

unii care nu-și fac datoria, spune el.

- Sînt și din ăstia, bată-i vina lor, încuviințează Tită Lapte, știind unde vrea să ajungă agronomul.

- Că semănăturile trebuie să întreținute cum se cuvine, con-tinuă tînărul.

- Înțeleg!

- De pildă plivitul. Nu toți i-au făcut, parcă n-ar fi tot paguba lor. Dumneata, ca om al datoriei, cred că-ți dai seama.

- Mda... îngăimă Tită Lapte. - Ia dă-i drumul, colo, mai la deal, unde găbenește un hat, să aflăm al cui o fi. E nă-pădit de rapită. O fi al vreunui nevolnic, nu-i așa?

- Mda... îngîmă Tită Lapte tot mai încet.

- Hai, frate, ce faci, nu mîi intr-acolo? întrebă agronomul stăpînindu-și risul.

- Nu vrea gloaba. Trage spre sat. Îi e sete.

- Nu se poate. I-am dat apă la plecarea. Și-apoi vād că-i o fîntînă mai la deal.

- Este, dar n-are apă. Ce, crezi că animalul nu simte?

Abia stăpînindu-și risul, ag-ro-nomul luă hățurile din mîna lui Tită Lapte și dădu bice murgului.

- Nu și-am spus eu? E un lan năpădit de buruienî. Ra-piță, neghină, scaieți... Vai de pîinea care o să iasă de aici! Inapoiat plugar! Nu-și cunoaște interesul. Dă-ți și dumneata cu părerea, neică Tită, că doar ești omul datoriei, nu-i bun de dat la ziar?

- Mda... șoptește Tită mai galben decît rapita din lanul lui.

- Spune-mi, te rog, al cui este?

- Uite că pe ăsta nu-l știu, mîști Tită.

- Lasă că-l aflăm noi. În ori ce caz, e un om de nimica. Nu ești de părere?

- Mda... este, încuviințează Tită mort pe jumătate.

- Hai să i-o facem! Să smul-gem un snop cu buruienî cu tot și să-l ducem la Sfat, ca să-l vadă tot satul. Ai să vezi cum leneșul o să se dea sin-gur de gol. Ce zici, neică Tită, să i-o facem, sau nu?

- Ăăă... îiii... ooo... să i-o facem, da' nu acuma. Mîine dimineață. Știi, pînă mîine, bu-ruiana se deschide mai mult. Da' să i-o facem, măcar să simtă. Dis-de-dimineață aduc

eu snopul la Sfat. Așa te rog, tovarășe agronom.

- Îlncă, n-auzi? o strigă Tită pe nevastă-sa, de cum in-tră pe poartă. Hai, femeie, la plivit, că am dat de naiba!

- Ce-ți veni, omule, că doar

n-ai plivit niciodată, se miră îlncă.

-N-am plivit, dar acuma m-am răzgîndit. Hai, nevestică, hai drăguțo, și nu mai sta la toc-meală. Să mîncăm și noi o pîine mai albă, să facem și noi doi-trei saci de grlu mai mult. Zău așa! Ascultă-mă, drăguțo, pe mine.

S-au dus de cu noapte și pînă a fost soarele sus au fost gata cu plivitul.

Tare s-a mirat Ghiță Frîncu cînd a văzut isprava vecinului.

Tită a smuls apoi un snop de unde grlu era mai răsărit și s-a infățișat cu el la Sfat:

- Ăstă-i, tovarășe agronom! spune el vesel, aruncînd sno-pul din spate.

- Nu se poate!

- Ba se poate! Și să știi că ai cu lanul e gospodar de is-pravă. A muncit cu spor de la trei dimineața sărmanul de el și și-a plivit grlu.

- N-ai aflat cum îl cheamă? se prefăcu agronomul că nu știe.

- Eee... îiii... aaa... asta n-am aflat...

- Atunci să-ți spun eu. Îi cheamă Tită Lapte și-i omul datoriei.

- Cum?! Aaa! Să știi că fac moarte de om! Dușmanul de Ghiță Frîncu m-a pîrît!

- Da' de unde l Te-am avut eu pe listă.

- Și m-ai lă-sat să mă omor cu nevasta de cum s-a crăpat de ziuă ca tot de ris să fiu? De ce nu m-ai spus, tovarășe agronom?

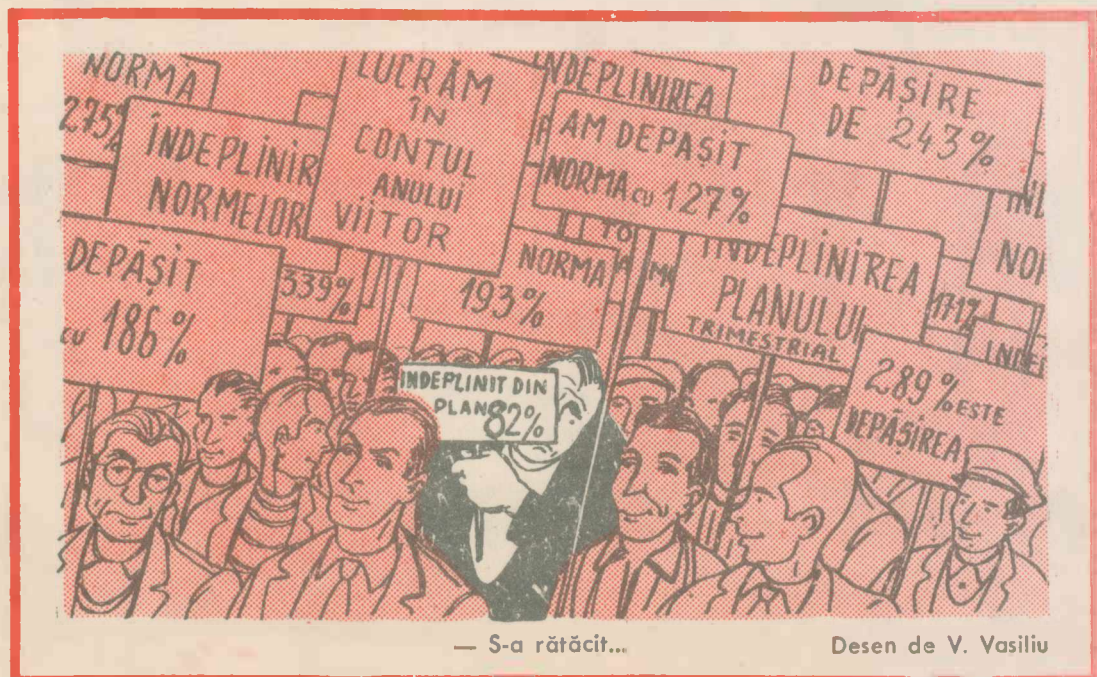
- Pentru că și dumneata ai dreptul să mă-

ninci pîine fără neghină.

Tită Lapte a pornit spre casă cu pași mari, cu privirea dusă departe, dar n-a mai căzut în șanț, pentru că a învățat să meargă drept.

Razele soarelui îi luminau fața obosită, dar veselă.

VASILE FULGEANU

- S-a rătăcit...

Desen de V. Vasiliu

De unu Mai

Toată neînțelegerea dintre nenea Petcu și nevastă-sa a pornit de azi după-amiază. Ca de obicei nenea Petcu a venit de la lucru mai înainte și se apucase să joace o partidă de șah cu nepotul-său, Ticușor, când, intrînd pe ușă, nevasta l-a anunțat bucurioasă:

- Știi că mîine nu defilez. Stau la tribună. M-au anunțat. Dimineața capăt invitația.

Nenea Petcu a rămas cu un „nebu” în mîna și cu gura căscată la nevastă.

- Păi... pe ce, tu, mîine la tribună? Pe ce?

- Ia te uită la el. Cum pe ce? Uiti că sînt fruntaș în secția de sudură și că am cîștigat cu echipa mea întrecerea pe uzină de 1 Mai? Că am fost dată și la gazetă?

Toate ca toate dar vestea asta l-a dat gata pe nenea Petcu. Și el era fruntaș și pe el îl evidențiaseră pe panoul secției. Dar uite că nevasta l-o luase înainte.

- Ei, că ți-a dat poza acolo în gazeta regională, acu' n-o să mă slăbești cu asta un an de zile. Și eu am fost fotografat și pus pe panou.

- Știu... mulțumesc... acolo pe secție, dar nu pe fabrică... nu în ziar... ehe... așa că mîine...

Ticușor se ridicase de la masă și-și privea nedumerit bunicii. Bunica, o femeie măruntică, cu ochi negri, încă plini de tinerețe; bunicul, cu părul argintiu la tîmple, cu

umerii puternici, îmbrăcat în haine noi, fercheș. Fața lui exprima bunătațe și veselie. În ochi i se citea o ușoară tulburare. „Adică cum - gindea nenea Petcu - eu să defilez mîine prin fața nevestei? Ei asta-i bună! Auzi, evidențiată... la tribuna oficială...”

- Hai, tovarășe „evidențiată”, acum spală-te, aranjează-te să mergem în oraș și lasă, vedem noi mîine... vorbi nenea Petcu și se așeză din nou la masa de șah.

Către asfințit au plecat în oraș. Așa făceau în fiecare an, în ajunul lui Intîi Mai. Le plăcea să umble pe străzile pline de lume, să privească clădirile împodobite sărbătorește, vitrinele încărcate cu bunătați, să facă cumpărături pentru a doua zi după-amiază, cînd după demonstrație vor petrece minunat afară la pădure, și seara să admire bogăția de lumină ce se revărsă deasupra orașului dichisit pentru marea sărbătoare.

...Dimineața primei zile de mai. Demonstrația. Coloane nesfîrșite de muncitori trec prin fața tribunei oficiale. În sunetele fanfarei se aud urale. Nenea Petcu e responsabil de coloană. Mai e puțin și fabrica lor va trece prin fața tribunei.

- Hai tovarăși, țineți-vă rîndul. Așa... mai aliniați... așa... țși îndeamnă el prietenii de muncă. L-a luat și pe Nelu, fratele lui Ticușor, care, măcar

că n-are decît opt ani, nu l-a lăsat inima să lipsească. Acum îl ține de mîna.

- Bunicule, cînd vom fi la tribună, mă ridică sus...

- Da. Hai, tovarăși, pasul mai viu... se aude vocea lui nenea Petcu care are și un buchet de flori în brațe.

Pe trotuare, lume să n-ai unde să arunci un ac. Păi poate să stea cineva în casă în ziua asta? Muncitorii trec încolonați și cîntă. De departe se aud acordurile fanfarei. Iată, se vede tribuna. Pavoazată cu steaguri roșii. Multe steaguri roșii filfite în adierea ușoară a vîntului.

- Bunicule, ia-mă sus! Nenea Petcu dă florile băiatului și îl ia pe umeri. Tribuna îmbrăcată de sărbătoare. E numai verdeață și flori. E înțesată de lume.

- Acuma, tovarăși! Îndeamnă nenea Petcu.

Se aud urale. Muncitorii pășesc dîrz...

- Bunicule, uite pe mama mare...

- Unde, mă?... Unde-o vezi? - Colo, la tribună...

Nenea Petcu a văzut-o și parcă i s-a pus un nod în gît... „Va să zică tot așa cum a spus ea”.

Băiatul a înălțat buchetul de flori și-l rotește deasupra capului. Nenea Petcu face și el cu mîna. L-a văzut și nevasta. Îl răspunde la fel.

- Du-te mă, și du florile la tribună...

Copilul aleargă, se urcă la tribună și împarte buchetul în două. Dă jumătate primului secretar de la regiune și cealaltă jumătate bunicii.

- Hai tovarăși, spune mîndru nenea Petcu... vă rog priiviți la tribună. Să strigăm:

ura. Acolo să privim. Acolo sînt frunțașii noștri. Cei mai buni dintre noi...

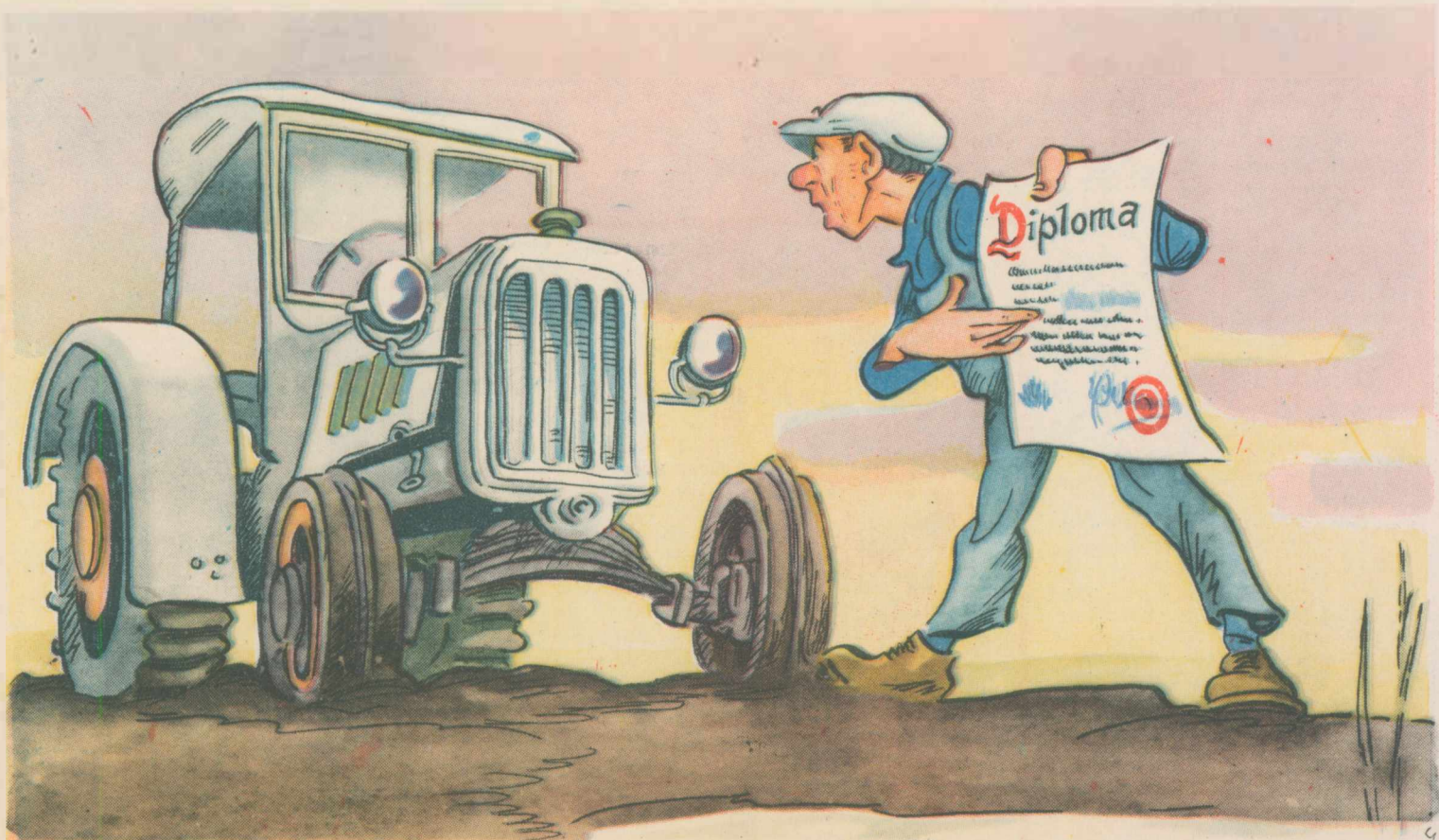
Și nenea Petcu care vrea ca toată lumea să privească acolo, la tribună, să vadă cine-i prin tre oficiali, așteaptă din clipă în clipă ca unul să exclame:

- Nene Petcule, uite-ți nevastia la tribună...

Și el de-abia așteaptă să-i răspundă:

- Păi să fie, tovarășe, că merită... E frunțaș pe fabrică, dată și la ziar... Să fie...

Pe deasupra capetelor țîșnesc în sus porumbei albi. Le însoțesc zborul, în sus spre înălțimile albastre, acordurile muzicii, veselia, bucuria oamenilor...

- Nu vezi că am diplomă, de ce nu te miști?

TOVARĂȘUL COSTACHE

PREZINTĂ RAPORTUL DE ACTIVITATE

În zumzetul iscat în sală, cineva se ridică de la masa prezidiului și rosti apăsat:

- Pe ordinea de zi a ședinței noastre de astăzi figurează un singur punct: munca cultural-artistică din cadrul instituției noastre. Tovarășul Costache, responsabil cu această muncă, are cuvântul.

De la colțul mesei, se ridică tovarășul Costache. Înalt, având obrașii puțin iritați din cauza „perdufului” de la bărbier, cu părul lins și pomadat, cu haina încheiată la două rânduri, tovarășul Costache rostește cuvântul „tovarăș!” încă de pe scaun, subliniind astfel intenția de a fi scurt și precis, pentru a nu prelungi ședința. Din experiența sa, el știe cum să câștige atenția ascultătorilor. De aceea pare un om hotărât să nu întindă povestea: „uite acum... acum vă dau drumul” are aerul că spune fiecare gest pe care îl face.

Respinge hotărât paharul cu apă pe care un vecin de masă i l-a împins în față, mută scrumiera mai departe - „eu, tovarășe, n-am să vorbesc altă ca să mi se usuce gâtul și nici n-am să fumez...” - pare că spune fiecare gest al său. Se uită la ceas, îl duce la ureche, îl învirtește cu energie, îl desprinde de pe mână și-l propțește în fața lui, în așa fel încît să aibă cadranul cît mai la vedere. Dar peste o clipă îl acoperă cu un vraf de hîrtii. Cînd o să-și stringă hîrțile, o să dea și peste el. De altfel nici nu-și aduce aminte cît e ceasul.

Tovarășul Costache nu tușește niciodată la începutul unui referat. „Miroase a emoție, arăși că ți s-a uscat gâtul de frica masei” - zice el. De aceea, rostind cuvîntul „tovarăș!” încă de pe scaun, a și început să vorbească.

- Tovarăș!... activitatea artistică și culturală din țara noastră nu mai este - ca în trecut - apanajul unei clici restrinse, al unei așa-zise elite (a subliniat cuvîntul, ridicînd cîte două degete de la fiecare mîna, în chip de „ghilimele”...), ci a devenit o preocupare a unor mase tot mai largi de cetățeni. În viața artistică și culturală a patriei noastre se nasc mereu și se dezvoltă forme noi de activitate. Echipele de amatori, formațiunile de dans, corurile, brigăzile artistice de agitație și alte forme pe care dumneavoastră le cunoașteți...

- Le cunoaștem... din altă parte, strigă cineva din sală.

- Le cunoașteți, așadar, continuă tovarășul Costache, dar nu e rău să facem o trecere în revistă a acestor activități variate. Bibliotecile, care altădată...

- Ce-i cu biblioteca noastră? se ridică cineva din sală.

- Foarte justă întrebarea: ce este o bibliotecă? Cine nu știe, tovarăș! că, după cum a spus un mare scriitor, o carte este cea mai mare realizare a minții omenești, care...

- Ce-i cu biblioteca noastră? repetă vocea din sală.

- Vă răspund imediat. Ce este o bibliotecă, tovarăș! Un mijloc de a-ți îmbogăți cunoștințele. Noi am învățat că, pentru a lua parte conștient și cu succes la revoluție, trebuie să înveți. Or, unde poate învăța mai bine omul decît într-o bibliotecă, sau cu ajutorul cărților pe care le găsește într-o bibliotecă, acest izvor nesecat de înțelepciune, cum spune...

- Biblioteca noastră nu are cărți! intervine cineva din sală.

- Tovarășul a ridicat o problemă justă, replică imperturbabil tov. Costache. „Biblioteca noastră nu are cărți”. Dar de ce? Pentru că așa cum știm, tovarăș! căteze: „să

înțelegem că mîndria și gloria unei biblioteci nu stă în faptul de a ști cîte cărți are o bibliotecă... ci cît de mult circulă cărțile în popor... cîte cărți sînt date acasă cititorilor”. El bine, tovarăș! cărțile noastre circulă printre cititorii noștri, printre rudele și prietenii lor, cărțile noastre își îndeplinesc deci misiunea, iar eu am conștiința împăcată.

Tovarăș! (de data aceasta tov. Costache tuși puțin), o altă formă de activitate artistică este corul.

- Dar noi n-avem cor... se repezi un tovarăș din sală.

- Exact. N-avem. Dar v-ați întrebat de ce? Care este definiția corului, tovarăș! Au dat-o clasicii muzicii: „a cînta în tovarășie”. Dumneavoastră știți care este linia în munca de întovărășire. Omul trebuie să fie convins de roadele întovărășirii. El trebuie să vadă cu ochii lui aceste roade. Or, noi nu avem cor: cum poate deci intra cineva în corul nostru, dacă acesta nu există? Să mai așteptăm să...

- Dar așteptăm de un an... spuse cineva din fundul sălii, cu o voce de bas cantabil.

- Conștiința rămîne în urma prefacerilor... rosti grav și pătruns, tovarășul Costache, trecînd repede la o altă problemă.

Dansul, tovarăș! este prima manifestare a omului pe tărîmul artei. Dansul s-a născut odată cu omul. Omul a dansat de bucurie la vederea vinutului doborît. Și noi avem asemenea formații de dans prin care oamenii își manifestă bucuria de a construi o lume nouă. Or, de la eliberarea noastră...

- Unde-i echipa noastră de dans? îl intrerupse o tovarășă.

- Dați-mi voie. Vă voi răspunde. Dansul este o artă. Pînă la formarea gustului pentru formele superioare ale dansului, am preferat să lăsăm tineretul să frecventeze seratele, pregătindu-se astfel, printr-o acumulare cantitativă de cunoștințe, la saltul calitativ...

- Și pînă atunci batem pasul pe loc... glumi un rătăcios.

- Nu, tovarăș! nu-l batem pe loc, pentru că dacă l-am bate pe loc, ar însemna că nu mergem înainte și deci dăm îndărăt, cum spune un erou al marelui nostru scriitor, Ion Luca Caragiale. De aceea, noi nu batem pasul pe loc, ci preferăm să nu-l batem de loc.

- Bravo!

- Dar să trecem la echipa de teatru. Ce este teatrul, tovarăș!

- Lasă definițiile. Le cunoaștem. Ce-i cu echipa noastră?

- Vă voi răspunde, amintindu-vă cuvintele celui mai mare regizor al tuturor timpurilor, Stanislavski: „Copii - spunea el elevilor săi - dacă nu simțiți chemare pentru arta scenică, canalizați energia voastră în altă direcție”.

Este ceea ce am spus și eu tovarășilor noștri: dacă ați fi simțit chemarea artei

SCRISOARE POSTUMĂ LUI G. TOPIRCEANU *)

*Vis albastru? Da maestre! Ridică în colonade
Templul oisurilor tale ne'mplinite*

Dar acum

*Aburii închipuirii se transformă în cascade
Și s-au prefăcut în lapte plămuiturile de fum.*

*Dacă tot se mai adună cataracte de zăpadă
Raze blonde de lumină totuși printre nori străbat
Căci prietenia strînge și amestecă-n grămadă
„Cu buhai de pe Negoiul, aburii din Eufrat”.*

*Poate-ai fi cîntat, maestre, Unu Mai cincizeci și șase
Căci efortul premii noastre, sigur ți-ar fi fost comun:
Să nu crească în ciupercă prin păduchul de mătase
„Fumul singelui și-al morții,
Fumul gurilor de tun...”*

*Tu ne-ai spus, turnînd în stante condimentul lin al glumii
Că-i zadarnic să se-aștepte, stînd cu capu-n nori mereu
„Să se clatine azurul din catapiteasma lumii
Și pe treptele de marmur să coboare Dumnezeu...”*

*Noi am dărtmat, maestre, ziduri bechi de închisoare
Și pe treptele de marmur biruințe am înscris
Ne-am croit prin picla deasă, drumul nostru către soare
Cu terestre de lumină care-n fine s-au deschis.*

C. OTTESCU

*) Nu te supăra pe mine.

Dacă îndrăznesc, maestre,

Să-ți parafrazez pe-alocuri poezia „Fum”

Să știți:

Nu încerc să-ți prind Pegusul - cum fac alții - în căpestre
Ca să fac (ecou de munte) parodii la parodii.

scenice, n-ați fi devenit funcționari. Deci rămîneți mai departe funcționari, folositori în profesional. Este adevărat că unii s-au supărat, arătînd că vor să joace... dar eu le-am spus... ceea ce v-am spus și dumneavoastră acum, mai bine zis, ceea ce a spus marele Stanislavski. Imi pare rău că nu pot să vorbesc despre brigada noastră de agitație.

- De ce n-a luat ființă pînă acum? cîrpi o fetișcană din primele rînduri ale scaunelor.

- Ca să pot răspunde just la această întrebare, ar trebui mai întîi să stabilim împreună, ce este o brigadă artistică de agitație.

- Știm... cunoaștem... am întrebat de ce nu avem? țîșniră întrebările din sală.

- Aici, tovarăș! este o lipsă gravă. A cui? A mea, tovarăș! și nu mă sflesc s-o afirm încă o dată: a mea. Eu nu mă tem de critică. Știi cu toții că, cel ce se teme de critică este un laș, un nevrednic, care nu merită respectul poporului.

Ei bine, eu nu vreau să pierd respectul vostru. Din critică învățăm să nu greșim. Ajutați-mă deci, tovarăș! prin critica dumneavoastră. Astfel, cu sprijinul vostru, voi munci mai cu spor. Să trecem deci la fapte, pentru că o mie de vorbe, cum spune o zicală din bătrîni, un ban nu fac. Eu vreau, așa cum a spus Goethe, „mai multă lumină”. Mie, tovarăș! mi se potrivește dictonul: „Nihil humani a me alienum puto”. Deci, nici mie nu-mi poate fi străin nimic din ceea ce mă înconjoară. Vom lupta împreună, dragi tovarăș! ca să înfăptuim tot împreună, lucruri mari.

...Tovarășul Costache strînse pumnul, ridicîndu-l sus:

*„O luptă-i viața, deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor...”*

a spus poetul Coșbuc, acela care a scris „Noi vrem pămînt”.

Ei bine, tovarăș! noi vrem să înfăptuim. Să luptăm, tovarăș! cu dirzenie, pentru îndeplinirea sarcinilor ce ne stau în față.

...Și începînd să-și stringă hîrțile, febril și transpirat, tovarășul Costache, rosti retoric:

- La luptă, tovarăș! pentru noi succese...

S. M. RUSU

Dom' Trăenel

de SILVIU GEORGESCU

E duminică, pe la unsprezece și ceva dimineața. Bufetul geme de lume, care îngrămădit pe la mesele puține, care cinstind de-a-n-picioarele între galantar și tejghea. Savurează acest însuflețit du-te-vino de consumatori grăbiți și ospătări surzi, acest dans de halbe și țiguri virind și decolind cu acrobatică îndemnare pe sub nasul celor care le așteaptă.

Am fost și rămân un vajnic apărător al măsurilor și greutăților intacte. Nimic nu mă revoltă mai mult decât țigurile ce se pornesc înfumatășite, de la tejghea, ori halbele a căror albă și neprihănită spumă abia dacă reușește să acopere, la fund, un biet deget de bere.

Așa se întâmplă că de la o vreme, toată buna dispoziție de care mă lăsasem furat, îmi este tulburată de scamatoriile celor doi băieți de la tejghea. Lucrează băieții ăștia cu o îndemnare... În special ăia de la bere...

- Voie? aud pe cineva lângă mine, și-n clipa următoare un nelămurit amestec de secărică și aromat îmi încearcă cu străș-

mare... A lu' Trăenel! Implinește, ia să vedem... treișopt și cu...

- Cite pahare? Întrerupe prompt ospătarul, depunând pe masă jumătatea cerută.

In loc de răspuns, vecinul rășchiră două dește. Și pentru mine un pahar, cu alte cuvinte...

- Imi pare rău! zic eu prost dispus. Și mă ridic să trec la altă masă.

Celălalt, nici nu vrea să audă. Imi așine calea cu amindouă brațele în lături, gest care-l amuză strașnic pe cel de la mesele apropiate.

- Dar trebuie să plec! zic. Sint așteptat, 'nțelege!

Trăenel! Te întoarce la „inventar” uite așa!... Și nu să zici că din cîntar, ori din... și-mi face cu ochiul spre tejghea - ca ăștia. ăștia, pricept... ageamii. La el, la Trăenel, cum ar veni, *litra* ce mai?! E kilo din oficiu...

Mă las binișor pe scaun. Parcă n-am înțeles bine...

- Dăștept foc, daa!... Păi s-o luăm de la *mizeluri* parixemplu; E tobă d-ăia de „12”? Este, nu?... Peste tot! Ei, la „alimentară” la Trăenel nu s-a pomenit decât d-ăia de „18”... Adică a-nțila!... Zecsel!...

Și-mi face cu ochiul.
- O sută, două de lei, la el, pe zi... ca nimic!...

- Ce fel de „Alimentară”, frate? se miră Sile. Care alimentară?...

- Unde face serviciu dom' Trăenel, fratele dumnealui!

- Ehe! Păi ce nu spui așa?... Aia cu „alimentară”, fost-al lele!... Da acuși în urmă?

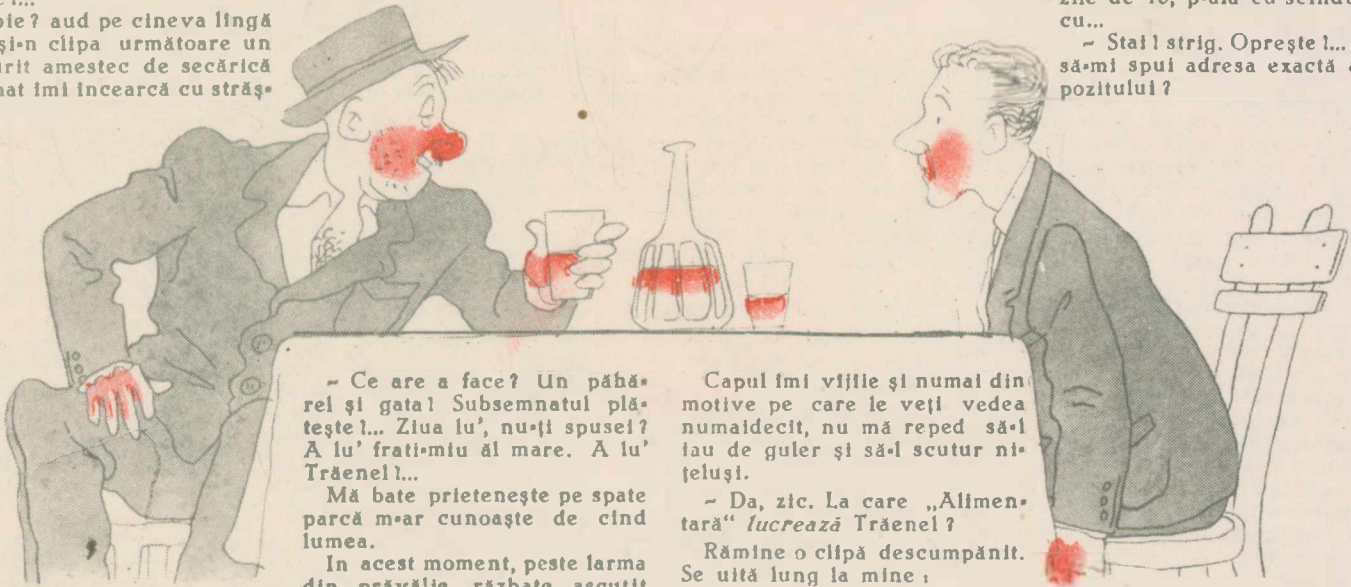
- Acuși în urmă ce?

- Zic, acuși în urmă cînd fu de-l mutară *disciplinar* responsabil la chereștea, la depozit... Păi, ce crezi dumneata! Cașile din Mintuleasa, motocicletă, nuntă soru-si, astrahan lu' coana Victorița?... Aștea de unde?... Chereștea să trăiască!

Celălalt, fratele lu' Trăenel, nu spune nimic. Nu mai poate, săracul. A tras binișor obloanele într-un somn sprîjnit în coate, cu buzele molți ca ale sugariilor.

Nici eu nu mai spun nimic. Am rămas cu gura căscată la Sile care, pahar după pahar, mi le înșiră pe toate: și p-ala cu vagonul din Filaret cu grinzile de 10, p-ala cu scindurile, cu...

- Stai! strig. Oprește!... Vrei să-mi spui adresa exactă a depozitului?

- Ce are a face? Un paharel și gata! Subsemnatul plătește!... Ziua lu', nu-ți spusei? A lu' frati-miu al mare. A lu' Trăenel!...

Mă bate prietenește pe spate parcă m-ar cunoaște de cînd lumea.

In acest moment, peste larma din prăvălie răzbate ascuțit glasul unuia din băieții de la tejghea:

- Și ce dacă e spumă? Ce-am făcut-o eu? Nu e de la bere?... Eo-te deșteptul!... Veniți și cu pretenții!...

Lîngă tejgheaua înaltă, un omuleț agită pe sus o halbă, încercînd să explice ceva băiatului care-și vede nestîngerit de treabă.

Ospătarul care-și așteaptă rîndul la bere îl împinge binișor într-o parte, arătîndu-i în treacă cartonul mare fixat de-a curmezișul raftului.

„Nu ne țineți de vorbă, sintem în întrecere”.

V-am spus că în asemenea împrejurări devin de nerecunoscut. Milioane de înțepături îmi ard obraji și nu o dată mi s-a întimplat să-l fac cum îmi vine la gură pe acești nerușinați care te fură de-a dreptul, pe față.

Cam același lucru s-ar petrece fără îndolală și în momentul de față dacă n-aș simți că mă trage cineva de minecă. Mă întorc și dau cu ochii de individul care s-a așezat lîngă mine la masă. Imi face semn să mă liniștesc. Adică: „Vezi-ți de treabă! Ce te-ai băgînd?...”

Asta mă infurie și mai rău.

- Și dumneata, ce vrei? strig. Vezi-ți de Trăenel al dumitale!

La care el, pe ton foarte blejîn:

- Trăenel?... Ehe, odată om

Capul îmi vijlie și numai din motive pe care le veți vedea numaidecit, nu mă reped să-l iau de guler și să-l scutur nițeluși.

- Da, zic. La care „Alimentară” lucrează Trăenel?

Rămîne o clipă descumpănit. Se uită lung la mine:

- Cum adică la care *almentară*?... Atunci, nu-l cunoști. Îl văd că se ridică și face semne cu mina unui vîlăgan care numai ce s-a arătat în ușa.

- Uite-l pe Sile!... Sile!... Aici, mă!... N-auzi?

- Sile camioneru, mă lămurește. Bătatul lui Trițolu. Au casele pe Sergent Turturică... Pssst, Dobrică!... Puțule! Mai adă-ne o jumate!... Și-un pahar, mă!

De pahar nici nu mai e nevoie. Noul venit a găsit unul plin, pe masă. Paharul meu. Clocnește.

- Noroc să dea dumnezeu!

- Ia spune, mă! Sile!... Ia spune... Spune-i și 'mnealui de Trăenel!

- Dom' Trăenel?... Ehe, lucrul mare cu dom' Trăenel!

- Da' unde face dumnealui serviciu? întreb la capătul răbdării.

- Noroc să dea dumnezeu!

Cit ai clipi dă dușcă și celălalt pahar.

„Păi, mamă eu pe cînd copil eram”...

Dă tonul fratele lui Trăenel în timp ce Sile, dispus, atinge binișor, din virful deștelor, coardele închipte ale unui țambal.

- La care „Alimentară”? îl dau eu înainte...

- Nu există! decretează pe neașteptate fratele lui Trăenel.

Se-nערuntă somnoros la noi-luptînd cu ajutorul minilor să se stabilească definitiv la veritabil.

- Șezi binișor! îl sfătulesc, împingîndu-l de-a-doaselea în scaun. Dumneata nu te amesteca!

- Sile, puțule! protestează. Mă supăr, mă!... Să nu vă prind că dați un leu! Eu plătesc tot!... Nu-i ziua lu' Trăenel?

S-a ridicat Sile de pe scaun și s-a apropiat de urechea lu' fratele lu' dom' Trăenel și îi șoptește ceva.

Fratele lu' dom' Trăenel parcă s-a trezit.

- Ce, ești nebun, mă?

- Să-i sară ochii, nene.

- Bă, Sile, să știi că dacă

mă minți, te prăpădesc.

- Să n-am parte, nene.

- Cum mă? pă Trăenel, mă?

- Pă' dom' Trăenel, nene...

- Cum bă, și tocmai azi? Ce,

e nebuni? Și cîți a fostăra, mă?

- Trei nene... De la „Economic”... A căutat peste tot.

- Cum bă, de ziua lui?... Ei,

fugi că mor...

S-a întors către mine holbat

și revoltat:

- Nu, că ăștia n-are nimica

sînt... Auzi, mă, să-l ridic

pă Trăenel... De ziua lui...

nicie nările. O mină cu un capăt stîns de „națională” îmi caută pe dibuite țigara ca și cum ar vrea să se convingă dacă fumez ori nu.

- Binișor, că-mi verși paharul! zic.

Și-i întind cutia cu chibrituri.

Am în față o namilă de om a cărui bună dispoziție se vadește aprig în rumeneala aproape incandescentă a nasului.

Cînd, în cele din urmă, a reușit să-și aprindă țigara, duce arătătorul la buze și tainic, ca și cum ar vrea să-mi facă un hatîr, începe:

„Mamă, eu pe cînd copil eram „Sedusă am fost de un infam...”

- Mă, n-auzi?... Dobrică! strigă după ospătar. O jumate simplu, aici!... De unșpe, mă!

Se-ntoarce și-mi face cu ochiul.

„Are și dă nouă, da...”

Și face un gest a lehamite.

Cîteva clipe rămîne încrunțat cumpănind grav, cu bărbia sprîjnită de reverul slinos. Și deodată, iar:

„Păi, mamă eu pe cînd copil eram”...

Și iar se oprește. Simte, chibriturile, nevoia unei explicații:

- Știi... și eu, ca omul! O

luai cam de dimineață... Ce

vrei?! E ziua lu' frati-miu al

CINEMA

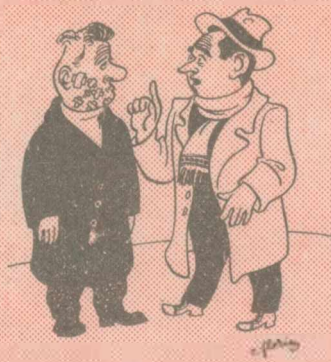
— Ei, comedie ! eu am bilet ;
ce să fac ?

— Bagă-te și d-ta aici ; poate
reușești să te strecuri cu noi,
care nu avem.

INTR-O REDACȚIE

— Vreun roman ?
— Nu ! citeva rinduri despre
„genul scurt” !

— Tot nu te-ai hotărât să
dai bacșiș la frizer ?

PAZNICUL DE NOAPTE : —
Azi-noapte am visat o rață cu
boboci. Ce o fi însemnând ?
MECANICUL : — Însemnează
că dormi în timpul serviciului !

MIRCEA
PAVELESCU

AUTOCRITICA PREȘEDINTELUI

dupa
S. OLEINIK

Mă întâlnesc adeseori în sat
Cu președintele de sfat,
Bun, vorbitor și cu nivel politic
Ii place să discute autocritic
Gândindu-se că e mai bine
Să recunoască despre sine
Tot ce, desigur, ar putea
Să-i spună, criticându-l, cineva.

(Dacă te faci tu singur de ocară,
lei criticilor apa de la moară !)

El are o agendă-n care sînt trecute
La rubrica „greșelile făcute”
Lipsuri mai bechi și altele în curs.

Acum un an, în vara ce s-a scurs,
L-am întâlnit, ca de obicei, în sat.
Am stat de vorbă și l-am întrebat
Prietenos :

— Cum merge munca ? Greu ?
— Ar merge ea, de n-am greși mereu !
Își scoase apoi agenda și, mîngîindu-și părul,
Îmi zise mai departe :
— Adevărul
E că greșim într-una ; și foarte supărat
S-a ocărit, a plîns, s-a zbuciumat.

— Aoem greșeli, de pildă, căminul cultural
Stă neacoperit și e într-un hal !..
Nu mai departe „Sfatul” stă tot neacoperit
Și pe șosea, mai ieri, s-a împotmolit
Un camion cu fontă încărcat...
Eu recunosc cîntît, sînt vinovat !
Dar dacă vrei să-mi dai un ajutor
Cer să mă critici necruțător.
A doua zi, primi un telefon
Prin care cineva l-a convocat
Să vină la sedință la raion
(Sedința președinților de sfat).
Acolo, secretarul raional
A luat cuvîntul și i-a criticat
Așa cum știe el, principal.
Dar omul nostru sare, nu se lasă
(El la raion se simte ca acasă)
Se-ndreaptă cocosește spre tribună
(Ah, s-auziti acum ce-o să mai spună !)
Bău un strop de apă, apoi o-nghiștură,
Apoi își duse mina prin frizură ;
Din buzunar își scoase agenda lui cea mică
Și începu să zică :

— Am ascultat cu toți, aici, un referat ;
Concluzia e clară, eu sînt cel vinovat
Am lipsuri cu duimul :
Să luăm, de pildă, drumul
Că doar șoferul de la camion
Nu s-a plîns el degeaba la raion.
Apoi, căminul cultural, știți bine,
Că nu-i acoperit, vai ce rușine !
Și-n felul ăsta, timp de două ceasuri
S-a ocărit pe diferite glasuri :
— Am fost, desigur, criticat pe drept,
Și se bătea mereu cu pumnii-n piept,
Din ce în ce mai tare,
Batjocorindu-se fără cruțare.

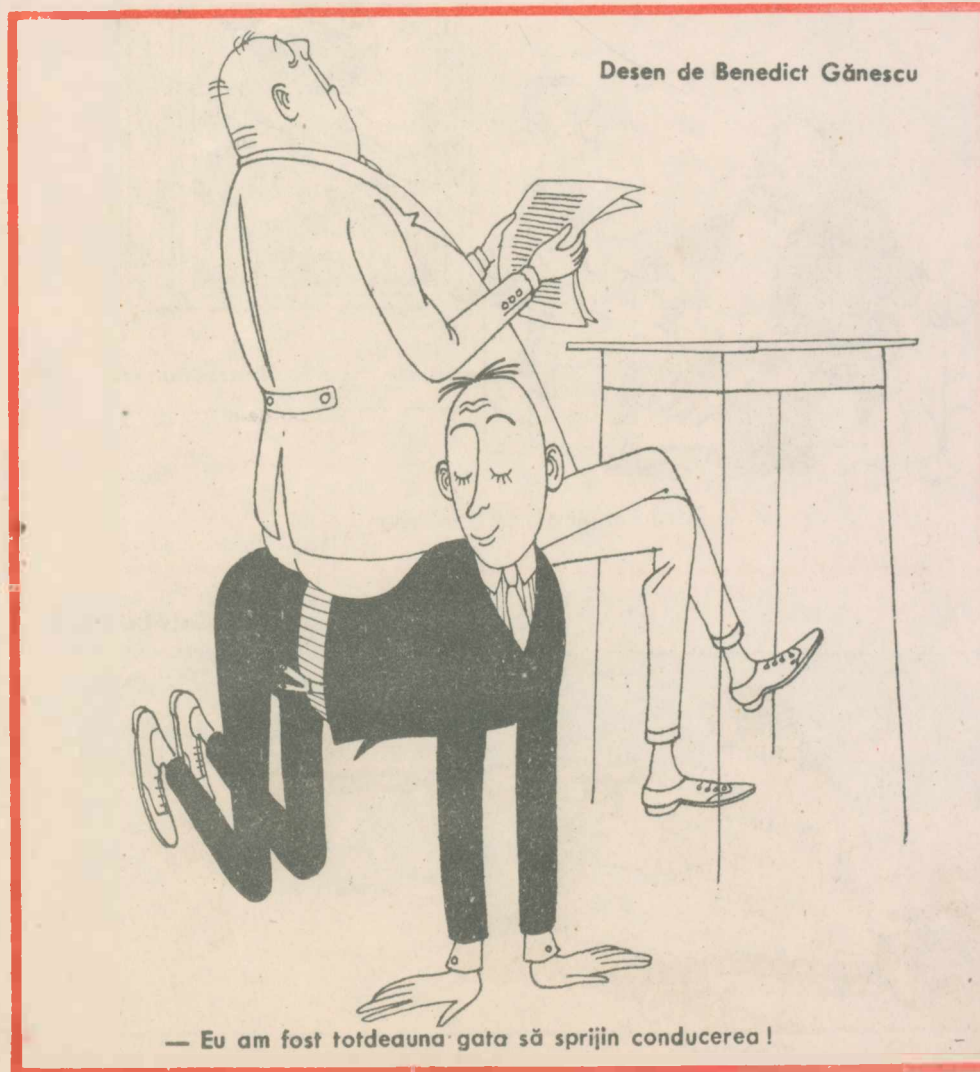
Apoi, deodată, zise-nfierbîntat :
— De fapt, și dumneata ești vinovat,
Tovarăș' secretar,
Deoarece mă critici foarte rar.
Și secretarul spuse-n încheiere
De președinte, cum că i-ar fi făcut plăcere
Nivelul lui politic
Și spiritul profund autocritic.
După un an l-am vizitat din nou
Pe autocriticul erou.
Într-adevăr, l-am întâlnit în sat
Simpatic și amabil. Era preocupat,
Sta sprijinit cu mîna în curea.
Și sus, în buzunar, i se zărea
Agenda nouă cu'n creion în-ea.

— Aaa ! Te salut, tovarășe, i-am spus.
Cum o mai duci ?

El duse mîna sus
Înspre agendă, și-mi răspunse :
— Bine !

Și totuși lipsurile nu-s puține,
Ba chiar sînt multe, multe-ntr-adevăr.
Își răsuci mustața, se mîngie pe păr
Și zise supărat :
— S-au coșcovit pereții de la sfat
Că nu i-am vărut, sînt vinovat.
Să luăm acum căminul cultural
E o batjocură, e un scandal
Că nu i s-a făcut acoperis.
(Și se uită la mine pe furis)
O critică seceră, așa cum se cuvine,
Sînt sigur că mi-ar prinde foarte bine !

Atunci n-am mai putut să mă abțin :
— O critică ? i-am spus. Nu-i prea puțin ?

Desen de Benedict Gănescu

— Eu am fost totdeauna gata să sprijin conducerea !

UMOR

DE PESTE HOTARE

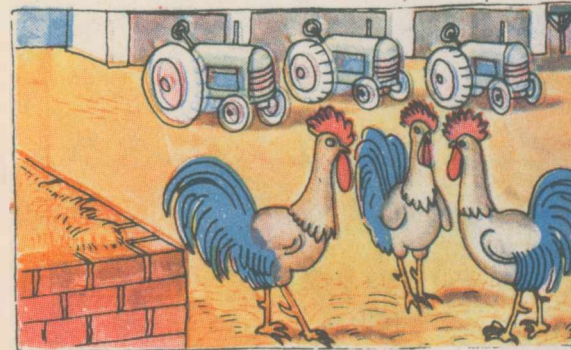
КРОКОДИЛ

Desen de Kuzmin (din „Krokodil”).

l'Humanité

DIKOR

— După planul trasat, pe care tractorist trebuie să trezești mai întâi ?

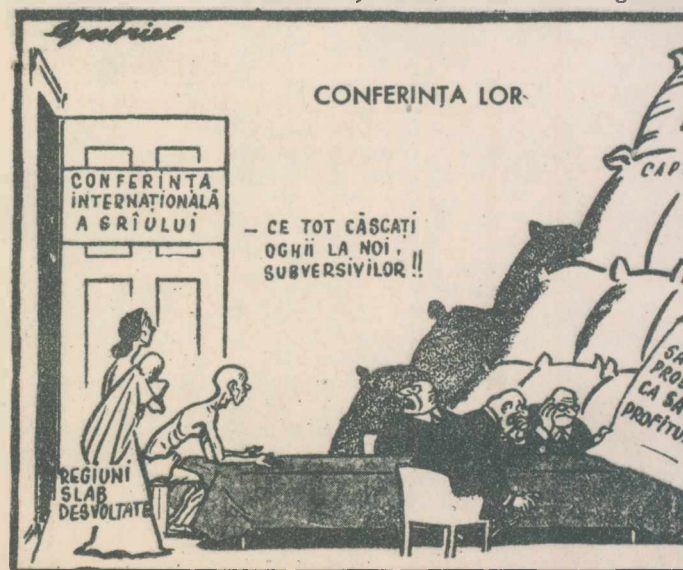
Desen de J. Dikori

— Dacă am pleca, ar fi anarhie...

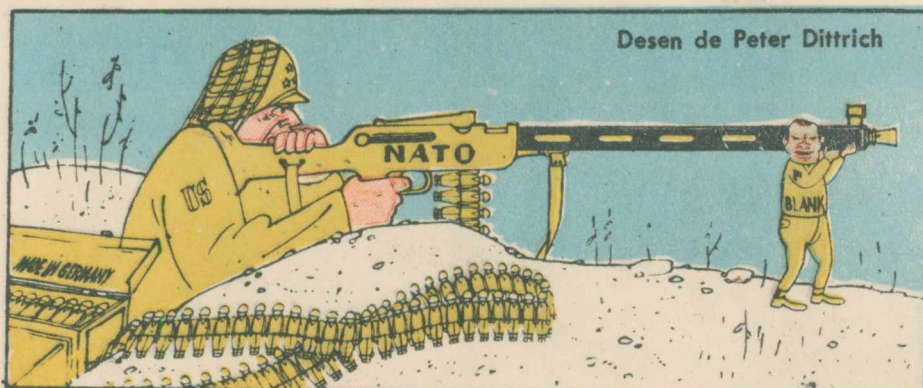
Desen de Jean Effel

In țările slab dezvoltate economiceste din Asia și America de Sud trăiesc milioane de oameni. Totuși pentru că S. U. A. poate exporta grâu egal cu exportul normal pe patru ani, la Conferința internațională a grâului, ținută la Geneva, delegații țărilor capitate cer reducerea producției mondiale a grâului.

EULENSPIEGEL

— CE TOT CÂSCĂȚI OGHII LA NOI, SUBVERSIVILOR !!

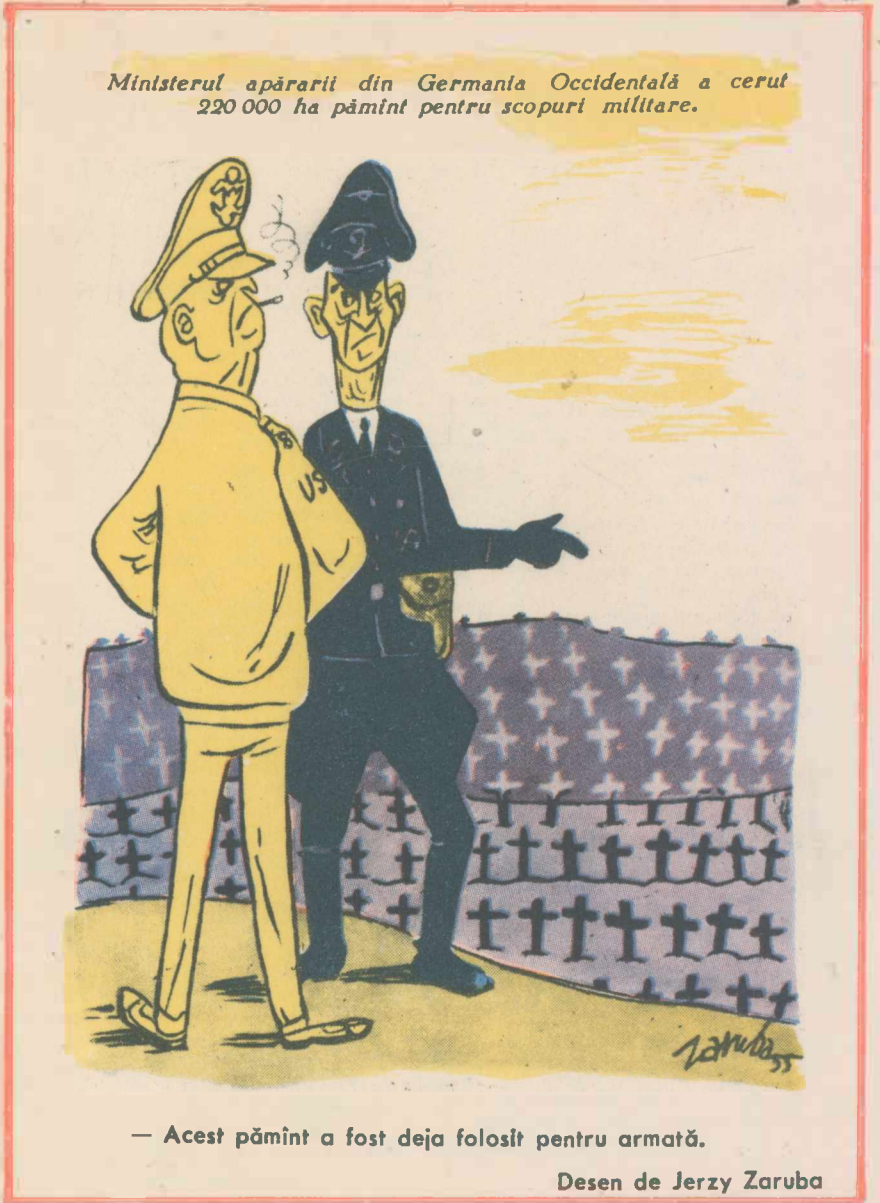
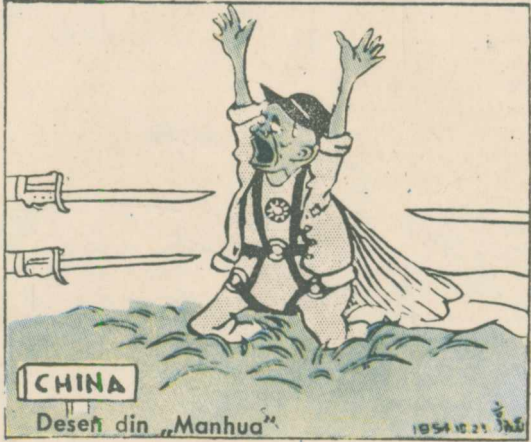

GRUENTHER : — Pentru început ajung 24 de divizii !

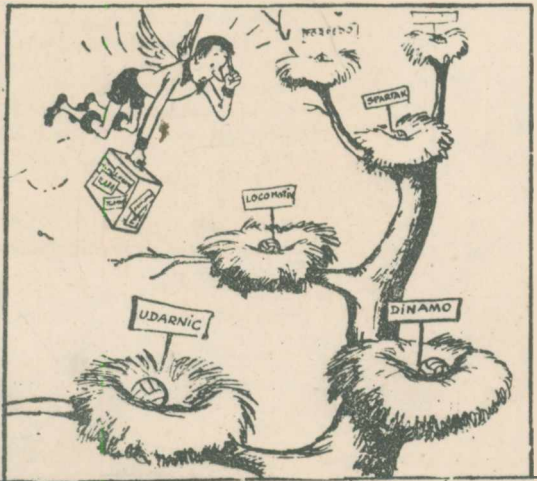
Desen de Gabriel

Două picioare au aterizat pe pământ.
Două mâini au fost ridicate în aer.

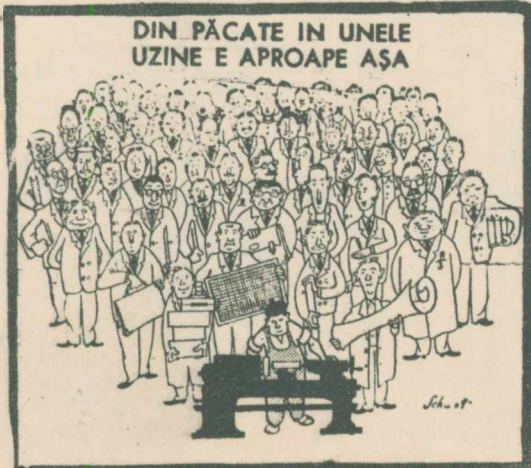

INAINTEA 'NOULUI SEZON

PASĂREA CĂLĂTOARE: — Unde e mai cald?
Desen de N. Tonceev (din „Stirsel”)

Ludas Mahji

— Cu ce te putem ajuta, tovarășe?

— Ajutor! Lupii!

Desen de Verdini

Worker
mor de
surplus
ternatip
au cerut

PLUSUL
RIU AL
TILOR

PORCII-S TOT PORCI sau „BIROCRATIE LA PUTEREA „N”

ADAPTARE DE ANDREI BANTAȘ, DUPĂ O NUVELĂ DE SCRITORUL AMERICAN ELLIS PARKER BUTLER

Mike Flannery, agentul societății de transporturi „International Express Company”, se află în biroul său, într-o controversă interminabilă cu Mr. Morenhouse, destinatarul unei lădițe cu un conținut puțin obișnuit, drept care e în culmea enervării.

Pe un soi de teighea, așezată între ei, doi cobai albi, denumiți „porci de India”, ronțălau încințați o foarte de sălată.

— Fă cum vrei, ori plătești și-ti lei, ori nu plătești și-ti lași! Regulamentul e regulament, domnule Morenhouse!

— Bine mă, imbecilule, tu nu vezi că nu știu să citești? Uită-te aici, și consultă-ți propriile tarife: „animale de apartament, 25 de cenți de cap”.

Morenhouse, încercând să se stăpânească, își zăieră cuvintele: „animale de apartament, de apartament! 25 cenți de cap. De două ori 25 fac 50. Poftim, la 50 cenți!”

— Și eu îți spun că n-am ce face cu cei 50 cenți ai dumitale. Regulamentul zice: „când funcționarul are vreo îndoielă asupra tarifului care trebuie aplicat, aplică tariful cel mai ridicat. Consignatarul are dreptul să adreseze o reclamație pentru suprataxă”. În cazul de față sînt în dilemă. Animalele astea poate c-or fi animale de apartament, sînt animale domestice, — dar la dracu — porcii sînt porci și regulamentul spune clar: „Porci: transportul de la Franklin la Westcote, 30 cenți de cap.”

— Dar bine, irlandez încăpăținat, strigă Morenhouse, regulamentul se aplică la porcii ordinari, nu și la „porci de India”.

— Porcii sînt porci, declară Flannery cu fermitate, și naționalitatea lor nu schimbă cu nimic tariful.

— Asta e ilegalitate! urlă Morenhouse, președintele dumitale o să audă de mine (răspicat.) Păstrează porcii pînă cînd o să îți dispus să primești cei 50 cenți, dar, pe lancea Sf. Gheorghe, dacă se clatină un singur fir de păr de pe capul acestor porci, o să ai de-a face cu legea!

Și Mr. Morenhouse ieși furios iar Flannery ridică cu precauție capacul lădiței, unde introduse cu grijă cele două animale buclucașe.

Mr. Morenhouse ajunsese acasă tînd și fulgerînd. Băiețelul lui, care aștepta „porcii de India” înțelese dintr-o privire că e mai bine să nu întrebă nimic.

— Unde-i cerneala? urlă Morenhouse de cum trecu pragul casei. O să-i arăt eu timpotului asta de irlandez.

O săptămîină mai tîrziu, Morenhouse primi următorul răspuns:

„Ca urmare a onoratei dv. din... adresată președintelui Companiei noastre, în privința tarifului pentru transportul „porcilor de India” între Franklin și Westcote, avem onoarea a vă informa că toate reclamațiile pentru suprataxă trebuie adresate serviciului de reclamațiuni. Cu stimă... etc.”

Mr. Morenhouse adresă serviciului de reclamațiuni șase pagini de sarcasme și de argumente alese. Cîteva săptămîni după aceea, serviciul de reclamațiuni răspunse: „Scrisoarea dv., adresată Serviciului nostru cu privire la tariful pentru transportul „porcilor de India” a fost primită. În același timp agentul nostru din Westcote ne informează că ați refuzat să plătiți cheltuielile de transport aferente. În consecință, reclamația dv. nefiind întemeiată în vreun fel împotriva Companiei noastre, trebuie să vă adresați serviciului de tarife, în vederea stabilirii tarifului potrivit”. Mr. Morenhouse scrisese și serviciului de tarife, citînd două sau trei pagini dintr-un dicționar, spre a dovedi că „porcii de India” nu sînt porci ca toți ceilalți.

Cu grija care caracterizează administrațiile, scrisoarea înarmată cu toate piesele — anexe referitoare, fu înregistrată și îndreptată pe căi ierarhice. Șeful serviciului de tarife intră căs-cînd în biroul său și frunzări distrat dosarul cu pricina:

— Domnișoară Kane, spuse el, scrie te rog: „Agentului din Westcote, New Jersey. În privința transportului menționat, rugăm să ne raportați pentru ce ați refuzat aplicarea tarifului „animale de apartament”? și privi din nou hîrtiile (pentru sine.) Hm! Porci de India? spuse el. Cred că la ora asta au și murit de foame! Adaugă te rog: rugăm indicați starea mărții în consignatie!”

Cînd Flannery primi această corespondență, se scărpină în cap:

„Rugăm indicați starea mărții în consignatie...” repetă el meditativ. — Ce dracu or mai fi vrînd să știe conșopîștii ăștia? Porcii sînt bine sănațoși, după cîte știu, dar — drace! Te pomenești că domnișorul ăștia au pretenția să chem un doctor pentru porci ca să le ia pulsul! Și ca să fie mai sigur că raportul său oglîndește fidel realitatea, Flannery se uită în cușcă.

„D-lui Morgan, șeful serviciului tarifulor. De ce susțin eu că acești porci — blestemați porci de India — sînt totuși porci? Pentru că sînt totuși porci și vor fi întotdeauna porci, atîta timp cît nu veți spune că nu sînt. În ceea ce privește sănătatea, eu sper că prezenta vă va găsi la fel de sănătos. P. S. Acum sînt opt, toți mari mîncăi. P. S. Plătit doi dolari pentru aprovizionarea cu varză. Trebuie să anexăm o factură pentru această sumă?”

Morgan primi scrisoarea și rîse; apoi după ce o recitî deveni serios. Pe Sfîntul Gheorghe, spuse el, Flannery are dreptate. Porcii sînt porci! Trebuie să consult o autoritate în materie. În așteptare, domnișoară Kane, bate te rog o scrisoare: „Agentului din Westcote, New Jersey. Privitor la transportul porcilor de India, vezi cap. A 6754, paragraf 83. Instrucțiunile generale date agenților stabilesc limpede că orice cheltuială pentru hrană trebuie reclamată de la consignatar. Prin urmare, veți proceda în consecință”. Flannery primi a doua zi de dimineață această nouă scrisoare.

— Eu să cer d-lui Morenhouse doi dolari și 25 cenți? spuse el calm. Se vede bine cît de puțin îl cunosc aia de la centru pe d. Morenhouse...

Totuși, Flannery se urcă în camionul de mesagerii, și oprî în fața casei lui Morenhouse.

— Ah! strigă Morenhouse de cum îl zări, ai revenit în sfîrșit la realitate. În fine! Adu încoace lădița!

— N-am nici o lădiță — răspunse Flannery rece — am o factură de doi dolari și 25 cenți pentru d. Morenhouse, contravaloarea verzilor mîncate pînă azi de blestemații aceia de porci. Vreți să o achitați?

Drept orice răspuns, Mr. Morenhouse îi trînti ușa în nas, după care Flannery spuse:

— Eu execut regulamentul și nu vreau de loc să plătesc verzele din buzunar!

D. Morgan, șeful serviciului de tarife, referi cazul președintelui Companiei.

— Care sînt, în definitiv, tarifele? întrebă acesta.

— Porci: 30 de cenți; animale de apartament: 25 cenți, răspunse Morgan.

— Desigur, „porcii de India” sînt totuși porci! spuse președintele.

— Da, da, asta e și părerea mea, fu de acord Morgan. O marfă care cade sub regimul a două tarife, este — evident — taxată după tariful cel mai ridicat. Dar iată ce se întîmplă: acești „porci de India” sînt într-adevăr porci? Porci — pur și simplu? Nu sînt ei oare mai degrabă un soi de iepuri?

— Mă întreb și eu, răspunse președintele... Cred că toată chestiunea se poate reduce la următoarea întrebare: porcii de India fac sau nu fac parte din familia porcilor obișnuiți? O să-l consult pe profesorul Gordon.

...Și președintele scrisese profe-

sorului Gordon. Din nefericire, savantul era în munții Anzi, astfel că scrisoarea îi parveni abia după cîteva luni. Președintele uită de „porcii de India”. Morgan de asemenea, ba chiar și Mr. Morenhouse uită de ei. Flannery însă nu-l putea uita; le consacra în momentul de față jumătate din timpul său! Cu mult înainte ca profesorul Gordon să primească scrisoarea președintelui Companiei de transporturi, Morgan, șeful Tarifelor, primi această notă de la Flannery:

„Spuneți-mi ce trebuie să fac cu acești blestemați de porci? Sînt foarte apți pentru viața de familie. Acum au ajuns 32 de capete. Să-i vind? Rog răspundeți urgent!”

Morgan telegrafic:

„Nu vinde porcii!”

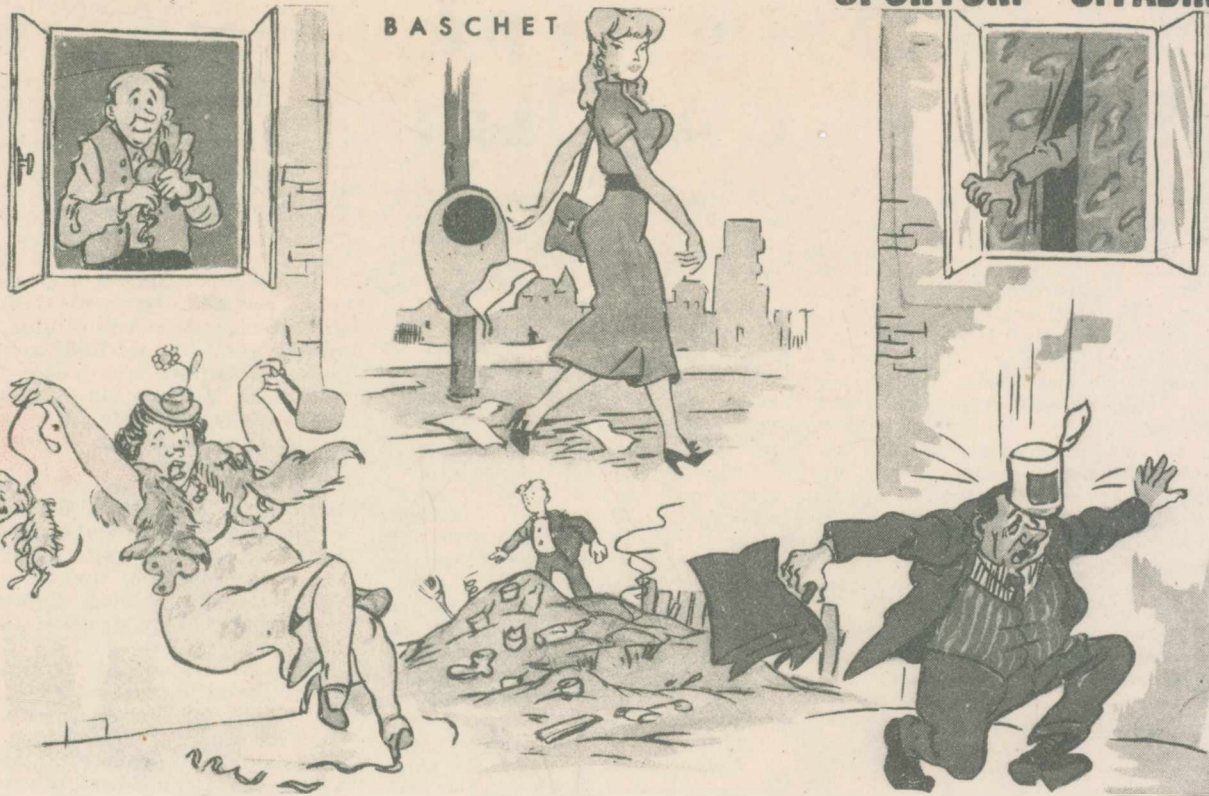
După un timp, președintele primi, în sfîrșit, răspunsul profesorului Gordon. Această lungă și savantă scrisoare declară că „porcul de India” era un „cavia aparoa”, în timp ce porcul obișnuit aparține genului „sus” din familia „suidae”-lor. Atunci președintele spuse lui Morgan:

— Cu siguranță — nu sînt porcii! Trebuie să li se aplice tariful de 25 cenți.

Și Morgan făcu o mențiune corespunzătoare în dosar, trimițîndu-l apoi în întregime serviciului de decontări. Serviciul de decontări, după un anume termen, scrisese lui Flannery că întrucît avea în depozit 160 porci de India, proprietatea consignatarului, aceștia puteau fi livrați, calculîndu-se cheltuielile socotîndu-se 25 cenți de cap. Flannery pierdu o zi întreagă calculîndu-și cheltuielile. Și scrisese serviciului de decontări:

„E adevărat că mai înainte au fost 160 porci de India, dar acum sînt 800! Și cum să procedez cu cei 64 dolari cheltuiți de mine, pe verze?”

O bogată corespondență fu schimbată pînă cînd serviciul de decontări putu să înțeleagă datorită căreia erori au fost trecuți în cont 160 porci în loc de 800. În acest timp, Flannery ajunse că nu mai dispună — în biroul său — decît de cîteva metri pătrați în timp ce ajutoarele sale nu făceau altceva decît să se ocupe de porcii de India. A doua zi după ce Flannery îi numărăse cu exactitate, porcii erau opt în plus; iar în momentul cînd serviciul de decontări i-a comunicat că poate factura cheltuielilor pentru 800 porci de India, Flannery nu se mai gîndea să întocmească o factură și nici să-și poată elibera depozitul. Era ocupat cu construirea de galerii în jurul blocului — deoarece se găsea atunci în posesia a 4 064 porci de India, și în fiecare zi continuau să se nască. Imediat însă ce serviciul de decontări dăduse autorizația de eliberare a porcilor, reveni cu o nouă adresă, dar Flannery era prea

PATINAJ

ALPINISM

ARUNCAREA CU GREUTATEA

ocupat pentru a deschide plicul și a o citi. Ei mai scriseră una, apoi telegrafiară: „Greșeală în privința porcilor de India. Socoliți taxele numai pentru doi porci - 50 de cenți. Livrați totalitatea animalelor consignatarului”.

Flannery citi telegrama, apoi își luă picioarele la spinare spre casa lui Morenhouse, dar în fața gardului se opri brusc. O hirtie indica pe ușă „de închiriat”. Casa era goală. Flannery își luă din nou picioarele la spinare îndărăt spre biroul său. În absența sa se născuseră alți 69 de purceluși de India. Plecă din nou - oare, cum în fugă - pentru a între, prinde cercetări în localitate. Află că d. Morenhouse nu și părăsise numai casa, ci se mutase chiar în altă localitate. Flannery reveni la birou pentru a constata nașterea a încă 206 porci de India. Și telegrafice serviciului de decontări:

„Imposibil de recuperat cheltuielile, consignatarul a părăsit orașul fără să menționeze noua adresă. Ce să fac?” Un funcționar al serviciului de decontări, citind telegrama, spuse rîzînd: „Flannery și-a pierdut capul. Ar fi trebuit să știe că singurul lucru pe care trebuie să-l facă în acest caz este să ne predea marfa”.

Și-i telegrafice lui Flannery în sensul acesta. Agentul se puse pe lucru. Cel șase tineri nou angajați începură treaba. Construiău lădișe și lăzi cu o grabă uimitoare. În fiecare zi, lăzile pline cu porci de India se scurgeau ca un fluviu, de la Westcote spre Franklin. La sfîrșitul săptămînii expediasă 280 de lăzi și Biroul număra acum 704 porci de India mai mult decît în ziua în care începuse expediția. Sosi o telegramă:

„Oprți trimiterea porcilor. Magazile pline”.

Flannery întrerupse impachetatul pentru a putea răspunde:

„Imposibil de oprit!”

Cu trenul imediat următor sosi un inspector cu ordinul expres de a opri în orice fel valul de porci de India. Cînd trenul său intra în gară, văzu un vagon de vite, pe o linie laterală. Șase funcționari transportau continuu coșuri de paie, pline de porci de India pe care îi încărcău în vagon. În interior Flannery, în cămașă și cu minceile suflecate, încărcă porci de India în coșuri, cu o lopată de cărbuni. Privi la inspector, cu un aer de satisfacție reținută:

~ Încă un vagon și sînt salvat. Și niciodată de azi înainte Mike Flannery nu va mai fi prins umblînd cu porci străini! Pot să vă jur!

Apoi se puse din nou pe încărcat cu toată viteza.

~ O fi el regulamentul, regulament, dar cînd e vorba de marfă vie - la dracu cu el! Atîta timp cît Flannery va conduce acest birou, porcii vor rămîne „animale de apartament” și caii de asemenea, și lei, și tigrii, și cerbii Munților Stîncoși - toți sînt „ani-

male de apartament”, iar tariful dumnealor va fi veșnic 25 de cenți.

Se opri o clipă pentru a face loc unui tînar să pună un coș gol.

Nu mai rămăseseră decît cîțiva porci de India. Cînd Flannery își dădu seama de numărul lor redus, optimismul lui natural îi reveni și zise vesel:

~ Ei bine, după toate putea să fie și mai rău: Gîndiți-vă puțin dacă blestemații aștia de porci ar fi fost... elefanții!

RĂSPUNSURI INEXACTE

Cantină de mina întii

Am sesizat pe directorul Gospodăriei agricole de stat din Popricani (raionul Iași) cu privire la neajunsurile de la cantina salariaților acestei gospodării: murdărie, mîncare puțină, proastă și scumpă.

La care, directorul gospodăriei ne-a răspuns că... nu e adevărat, ba chiar din contră, această cantină „are aspectul unui restaurant de mina întii”.

Corespondentul nostru verificînd din nou lucrurile la fața locului, ne scrie că răspunsul e inexact. Am sesizat de data aceasta Trustul regional Gostat Iași.

Răspunzîndu-ne trustul a confirmat justetea sesizării noastre, precizînd că acest director „furniza și forului tutelar date eronate”. Ca atare, trustul l-a schimbat pe Băncescu Vespasian din funcția de director, trimițîndu-l la muncă de jos.

Mințînd că are cantina „de mina întii”, și-a făcut-o singur cu... mina lui.

* * *

Gigel & Comp.

La „Alimentara” din Călimănești funcționează de aproape doi ani un gestionar încercat și afacerist, pe nume... Gigel Mașcovel.

E un as. Nu fură numai la cîntar și din magazine. A reușit să fure și... inimile responsabililor de la Secția comercială a Statului popular regional Pitești, precum și pe ale unor funcționari din Ministerul Comerțului Interior.

Atît de mult îl iubesc pe Gigel responsabilii de la Pitești, încît, spre a-l proteja și apăra, nu se sfîlesc să mintă ministerul: în scris, sub semnătură și cu ștampilă.

Și atît de mult începe să fie iubit Gigel și la minister, încît biroul de sesizări, de cîte ori îl... sesizăm, ne trimite cu candoare, drept răspuns, minciunile obținute fără alt deranj de la cei din Pitești.

Cu nr. 63759/1420 din 1955, Biroul ministerului ne comunică, în copie... „rezultatul cercetărilor întreprinse de Secția comercială regională Pitești”, în care „rezultat” se spune: „pentru a curma în viitor asemenea reclamații, conducerea O. C. L. l-a mutat pe salariatul în cauză la o altă unitate”.

Dar, după cinci luni, cu nr. 80249/2800 din 1956, biroul ministerului ne transmite comod copia unui nou „rezultat”, în care Secția comercială de la Pitești, uitînd că rîndul trecut a afirmat că gestionarul a fost mutat, atestă acum cît e el de onest la... Alimentara din Călimănești, adică tot acolo.

Adică, și Gigel, și protectorii săi sînt tot pe locurile lor.

Sînt pe locurile lor, dar nu sînt... la locul lor.

NEMAIPOMENITA AMBIȚIE A CAMILEI

A dovedi că pământul e un cub, a demonstra că laptele e roșu, că singele e alb, că Dunărea se varsă în Tamisa, că rinocerul e o floare...

Acestea nu sînt niște însemnări din agenda unui alienat. Nu sînt nici teste pentru măsurarea capacității logice sau a cunoștințelor elementare ale copiilor. Ele sînt o înșirare ostentativă de absurdități ilustrînd, prin comparație, un anumit mod de a gîndi al unor cercuri din Apus. Știrul acestor non-sensuri se poate prelungi la infinit. E limpede că nu e vorba de absurdități vremelnice, așa cum a fost prima oară, la vremea ei, afirmația că pământul e rotund. E puțin probabil că, în viitor, se va putea dovedi că rinocerul e o floare și pământul un cub. Acestea sînt absurdități absolute, eterne. Ca și cunoscutele, străvechile prototipurile pe care ni le-a lăsat tradiția: *a încerca marea cu degetul, cămila prin urechile acului*, etc. Formule asemănătoare acestora, dar, firește, de un tip modern, sînt lansate azi în Apus cu toată seriozitatea: „Taiwanul, pămînt american”, „Goa, teritoriu portughez”, „Supraîncalzire pentru pace”, sau cea mai nouă și mai senzațională, „Capitalismul popular”. Sînt anumite cercuri care se străduiesc să acrediteze și să justifice aceste absurdități noi și să reabiliteze nepuțincioasa cămilă din vechime. Oameni serioși, în toată firea, se căznesc cu desperare, folosind toate mijloacele și artificiele tehnicii moderne, să înghesuie prin urechile acului un biet dromader muribund căruiă zădarnic l-au ajustat în fel și chip prea multe ghebe!

La această nemaipomenită efortare iau parte, fie pe cont propriu, fie în largi fronturi coordonate, toți adoratorii și beneficiarii cocoșei de aur a cămilei capitaliste. Și ce este în fond, de dovedit? Un lucru extrem de simplu: că dromaderul seamănă perfect, pînă la identitate, cu un fir de ață!... Și că, prin urmare, ar putea trece și el prin urechile acului.

N-avem decît să contemplăm o clipă poza elocventă a lui Ed. Barnes. Dedesubtul ei scrie: „Ed. Barnes arborează zîmbetul larg al neîncetatei mulțumiri”. Cine este Ed. Barnes? El este muncitor la U. S. Steel Corporation. Adică, un simplu... fir de ață!... Dar de ce zîmbește mereu mulțumit Ed? Pentru că e „capitalist”. Așa ca Ford, Morgan, Dupont și alții. Și nu numai Ed. Barnes. Alături de panoul cu poza lui, se mai află și alte poze și panouri. Pe unul scrie: „Karl Marx s-a înșelat”. Pe altul: „Fiecare american este astăzi un capitalist”. Pe al treilea: „Opt milioane de cetățeni posedă acțiuni de bursă”. Și așa mai departe. Așadar: a dovedi că dracul nu e negru, că exploatarea a dispărut, că Ed. Barnes e un fel de Ford și Ford un fel de Ed. Barnes, că, în definitiv, cămila trece prin urechile acului!...

Acestea nu sînt însemnări din agenda vreunui pensionar de ospiciu. Nici teste pentru măsurarea capacității logice sau a cunoștințelor elementare ale copiilor. Acestea sînt scopurile expoziției „Capitalismul popular american”, care a pornit recent în turneu în jurul globului.

Ed. Barnes zîmbește. El are o acțiune. Sau două. Sau cîteva. „Opt milioane de cetățeni posedă acțiuni”. Ed. Barnes e muncitor. Cel opt milioane sînt cetățeni. Ce va să zică cetățeni? Cetățeni sînt și Ed. Barnes, și d. Morgan, și madam Morgan, și d-ra Morgan, și mătușa d-lui Morgan, și unchiul doamnei Morgan, și vărul d-lui Ford, și nepoata d-lui Dupont - cetățeni sînt și locatarii din Wall-Street, și magnații din Manhattan, și negrii din Bronx, și negustorii, și prostituutele de pe Broadway, și fermierii din West, și servanta d-lui Morgan, și șoferul d-lui Morgan, și profesoara de canto a domnișoarei Morgan, și menajera cătelului doamnei

Morgan, - cetățean este și Joe Louis, și d. Dulles, și cei 11 milioane de șomeri (după cifrele oficiale) din Statele Unite!... Care din ei au acțiuni? Și cîte? Cîți cetățeni ca Ed. Barnes au acțiuni și cîți ca d. Morgan? Cîți dintre cei 11 milioane de cetățeni șomeri au acțiuni?...

Ed. Barnes zîmbește. „Eu sînt mic, tu fă-mă mare” - zice el. D. Ford ride. Altădată îi făcea plăcere să i se spună „regele automobilelor”. Acuma e un modest tovarăș al lui Ed. Niște capitaliști, amîndoi. Lupul devorîndu-și prada, îi oferă și oii o porție din propria ei blană!...

Și cămila se opîntește din greu. D-nii Morgan, Ford, Dupont și compania împing, și trag, și ajustează din răspuțeri. Dar urechile acului nu se lasă înșelate.

Poate că nu e bun procedeu - se gîndește d. Sury, membru al Camerei de Comerț din Bruxelles. A transforma pe muncitor în capitalist, hm, poate că nu e destul de convingător; mai degrabă, să-l prefaci pe capitalist, să-i dai un aer mai modest, mai uman, mai... proletar!... Și d. Sury, după cum relatează ziarul „Le soir”, a luat cuvîntul la camera de comerț, susținînd:

1) „că patronii muncesc zilnic un număr exagerat de ore și că, din această cauză, ei nu pot să-și exercite din plin misiunea lor economică socială, familială”.

2) „că, din aceeași pricină, rămîne ne rezolvată și problema șomajului, întrucît patronii, de care depinde soluționarea ei, fiind surmenajați, nu se pot ocupa de ea cum trebuie”.

3) „că statul și sindicatele muncitorești trebuie să intervină pentru a despovăra pe patroni de muncile și grijile care-i împiedică să-și exercite deplin, pentru binele obștesc, puterile și funcțiunile firești”.

În concluzie, d. Sury a cerut în mod energic să se acorde patronilor concedii plătite de cine? Bineînțeles din fondurile organizațiilor sindicale. Să-i lă-

săm în pace pe muncitor! - e de părere d. Sury. Dată fiind bine cunoscuta lui condiție de mizerie, e greu să-l înfățișezi zîmbitor și... acționar. Dar priviți pe bietul capitalist, un om abrutizat de muncă, copleșit de griji și necazuri, lipsit de dreptul elementar la concediu plătit, cu șomajul (altora) pe cap!... Vai de capul lui!... Un adevărat proletar, dacă nu mai rău!... D. Sury e încîntat de noua imagine a cămilei sale. Aplecat la urechea acului, d-sa șoptește optimist: „Hm, ce zici, trece?”...

D. Rodolphe Stadler e și mai subtil. În gazeta sindicatului patronal din construcții de la Berna, d-sa face elogiul... firului de ață. În cusătura sa fiind urmează să dispară, înfășurate cu grijă, disgragioasele ghebe ale dromaderului. Animalul va să apară gingaș și suplu, draguț și calin, nu un ierbivor butucănos și greoi, ci un felin domestic și grațios:

„Armonia intereselor a devenit o realitate, - zice d. Stadler. Capitalul nu mai e considerat drept unicul element creator de beneficii. Se recunoaște astăzi că munca are importanța ei... munca și-a câștigat titlurile ei de noblețe... Capitalul nu mai e suveran, sau, în orice caz, nu mai mult decît munca”...

D. Stadler proclamă detronarea Capitalului: „ce atîta tapaj cu acest Capital! El nu e decît un element între altele, deopotrivă cu sora lui cea nobilă, munca, un element destul de mic, în orice caz, nu atît de mare, de suveran” (și de ghebos) pe cît se spune. În aceste condiții - șoptește și d. Stadler, nu-i așa că ar putea trece prin urechile acului?...

Dar cusătura fină a d-lui Stadler e destul de transparentă, așa cu care lucrează d-sa fiind cu totul albă!...

Raporturile tradiționale dintre exploatarea și exploatat, dintre capital și muncă, dintre burghezie și proletariat, nu pot fi escamotate sau măsluite, nici nu pot fi stinse sau îndulcite cu aghiazmele de tot felul ale „capitalismului popular”.

Cămila rămîne deci pentru vece refuzată de urechile acului. După cum urechile opiniei publice mondiale refuză cu hotărîre diversele romanețe cu „patronul proletar” și „muncitorul capitalist” pe care le vîntură adoratorii dromaderului muribund.

GEO DUMITRESCU

ZIUA
PRESEI
COMUNISTE

Dresa comunistă, pusă în slujba marilor idealuri ale păcii și progresului, este opusă ziarelor capitaliste care stau în slujba trustrurilor interesate în aflarea războiului.

Desen de
A. Lucaci

IN LUMINA FAPTELOR

După împrejurare

Nu de mult, ministrul de externe al Angliei a fost interpelat în Camera Comunelor în legătură cu comportarea ambasadorului englez la Paris, d. Gladwyn Jebb. Acesta ar fi rostit un discurs inaugural la o manifestare care avea drept scop stimularea vânzării vinurilor în Franța, în timp ce - după propria afirmație a interpelatorului, d. Horace Holmes (laburist) - „autoritățile franceze sînt neliniștite de numărul crescînd al alcoolizicilor”. D. Holmes a mai adăugat că sarcina ambasadorului englez nu este de a face reclamă vinurilor.

Răspunzînd, ministrul de externe i-a luat apărarea d-lui Jebb, arătînd că ține la dispoziția interpelatorului un admirabil discurs în care d. Jebb a atras atenția francezilor asupra foloaselor consumării... laptelui.

Rezultă, deci, că acuzația e nedreaptă, mai mult chiar, ministrul de externe ar fi putut adăuga că d. Jebb urmează cu fidelitate tradiția diplomației britanice, că, de pildă, chiar în cazul recent al Ciprului sau al Malayei, d. ministru însuși a socotit posibil să făgăduiască independența acestor țări pentru ca, scurt timp după aceea, să o amine pentru... o dată ce se va anunța ulterior etc.

Ca să nu mai vorbim de admiterea Chinei în O.N.U., problemă în care, de mai mulți ani, alternativ, diplomația engleză... laudă vinul și recomandă laptele l...

Păpuși și marionete

Fabrica de jucării din Georgia (S.U.A.) specializată în ramura păpușilor vorbitoare a primit acum cîtva timp din partea serviciului forestier o comandă importantă. Era vorba de executarea unor urși vorbitori, care, în cadrul unei vaste campanii împotriva incendiilor, aveau să fie plasați prin diferite unghere ale pădurilor spre a atrage atenția neglijenților și imprudenților asupra primejdiilor focului.

S-a întimplat, însă, următoarea încurcătură: comisia forestieră din Carolina de Sud a primit 96 de urși care, repartizați la posturile lor prin păduri, adresau trecătorilor, cu un glas dulce și subțire, această gingașă invitație: „Acuma, culcă-mă, mie somn... Dumnezeu să mă aibă în paza lui și să binecuvînteze pe mămica și pe tăticu, amin!” În timp ce fetițele din regiune au avut surpriza să-și audă păpușile, la culcare, mormăind cu glas teribil: „Eu sînt ursul Smokey... Sînt Smokey, ursul care păzește pădurea... Fiți atenți cu focul!”

Acest defect de fabricație a stîrnit oarecare vîlvă, nemulțumind dintr-o dată mai multe straturi de clienți.

Pentru a împiedica discreditarea întreprinderii, direcția ar fi dat publicității - se spune - următoarele precizări:

1) Acest defect de montare a mecanismului sonor e cu totul întimplător; direcția fabricii îl regretă nespun și cere scuze.

2) Nu toate marionetele vorbitoare - care una sînt și alta spun - de pe piața internațională sînt produse în fabrica noastră.

3) Declinăm, în special, orice amestec în confecționarea, apariția pe piață și declarațiile unor păpuși vorbitoare de tipul: Ngo Dinh Diem, Castillo Armas, Cian Kai-și, McCarthy, Poujade și alți Li Sin maril, care funcționează, după cum se știe, cu alte mecanisme „sunătoare” decât jucăriile noastre.

Făgădufeli

Acum cîtiva ani, secretarul de stat al S.U.A., d. Foster Dulles, a onorat cu vizita sa Arabia Saudită și pe regele ei. Cu acest prilej, el a înmînat în mod solemn un mesaj din partea președintelui Statelor Unite, prin care Arabia era asigurată că, dacă într-o zi s-ar întimpla să fie victima unei agresiuni, ea va simți imediat alături sprijinul nelimitat al marilor surori americane.

Au trecut anii... și iată că într-adevăr, de curînd, mica Arabia Saudită a cunoscut

„...refacerea potențialului concernelor și monopolurilor accentuează pericolul reînvierii acelor forțe care la timpul lor au adus la putere fascismul.”

(Din raportul tov. Hrușciiov la Congresul al XX-lea al P. C. U. S.)

Nu iese fum fără foc!... Desen de Cik Damadian

nenorocirea unei agresiuni. Agresorul însă nu este Uniunea Sovietică, așa cum prevesteau de multă vreme neobosit cel ce oferă generoasele garanții. Agresorul nu e nici China, nici India. Nici măcar Polonia sau Bulgaria. Agresorul e - ce să vezi! - chiar partenerul de afaceri și garanții orientale al Statelor Unite, prietena ei de nădejde, Anglia, care a invadat teritoriul Arabiei Saudite ocupînd, după cum se știe, oaza Buraimi și asediînd principatul Oman. Arabia, atacată, a cerut ajutor marilor surori americane. O vorbă din bătrîni zice că „făgăduiala dată e datorie curată!”...

Dar, după cum se anunță, pînă în prezent, pe pămîntul însingurat al Arabiei, în afară de vechii specialiști americani în petrol, nu s-a semnalat nici un alt trimis, cu sau fără uniformă și armament, al marilor surori de peste ocean, care să respingă pe agresor și să-i dea o lecție binemeritată!

Despre situația în care se află azi Arabia Saudită, așteptînd ajutorul american, există o altă vorbă din bătrîni: „Paște murgule!”...

„Garanții solide”

Comisia pentru securitate a Bundestagului de la Bonn s-a pronunțat, de curînd, pentru numirea unui „secretar parlamentar” pe lângă ministrul de război. El va fi numit de Bundestag și va fi răspunzător în fața acestuia. El va putea să dea sugestii ministrului de război și să supravegheze activitatea departamentului. Ceea ce l-a făcut pe un deputat social-democrat să mărturisească plin de încîntare: „vom avea astfel o garanție solidă împotriva pretențiilor militariste”...

Se spune că, auzînd această naivă exclamație de bucurie, portretul lui Hitler

de pe biroul domnului Blanck ar fi zîmbit cu milă l...

Chestie de culoare

Doamna Lorreta Giarizzo din Cleveland (Ohio) a fost profund nemulțumită de treaba pe care i-a făcut-o vopsitorul Stanley Constor, angajat să-i zugrăvească apartamentul. Ca atare, dînsa i-a administrat respectivului o critică vehementă și susținută, mergînd de la observație și dojană, pînă la batjocură și injurie. Admonestat, brufuit și cicălit îndelung, sărmanul Stanley și-a ieșit din pepenii, a văzut... roșu înaintea ochilor și n-a găsit ceva mai bun de făcut decît s-o înșface pe zgomotoasa clientă și să-i... vopsească brațele în verde l...

Doamna Giarizzo l-a dat, bineînțeles, în judecată pe zugrav și, ținînd seama probabil de riscurile la care sînt expuși cetățenii „colorați” din țara ei, și-a evaluat pretențiile de despăgubire la încîntătoarea sumă de 25 000 dolari!

Cît despre Stanley, a declarat că, în definitiv, cantitatea de vopsea pe care a prăpădit-o pe brațele clientei sale e cu totul infimă față de aceea a pudrelor, uleiurilor, rujurilor și tincturilor de păr cu care distinsa reclamantă își zugrăvește zilnic suprafețe mai gingașe și mai importante ale epidermei decît brațele. Și, în afară de asta - a mai adăugat zugravul - vopseaua lui iese la spălat mult mai ușor decît cosmeticurile și dresurile cucoaneli...

În încheiere, Stanley i-a spus... verde în față judecatorului că n-are de unde să plătească atîția bani cît preținde reclamanta.

IN TEPII „URZICII“

25 kg pentru tot anul 1956, a primit pe trimestrul I... 1200 kg.

Ţevi de plumb avea planificate 103 kg, dar n-a primit nimic. In schimb, din produsul „profile uşoare de oţel aliat“ pe care fabrica nu-l planificase în nici o cantitate, Direcţia generală i-a repartizat... 400 kg.

Aceste repartiţii atribuite fabricii „Industria Lini“ nu sînt nişte repartiţii... lină-n lină.

Plante şi gogoşi

Elevii, pionierii şi învăţătorii de la şcoala elementară de şapte ani din comuna Padina (raionul Pogoanele, regiunea Ploieşti) au strîns plante medicinale şi au crescut viermi de mătase. Valorificîndu-se aceste plante şi gogoşile de mătase, s-a realizat suma de 2102 lei, care a fost depusă la C.E.C.

Din această sumă, directorul Apostol Ion a retras ulterior 1700 lei. Cu 1200 din ei a cumpărat, chipurile pentru şcoală, un aparat de radio. Dar ce a făcut cu restul de bani, nu se ştie.

Întrebat, directorul spune ba una, ba alta, numai unde sînt banii, nu.

Dar, ca să nu se creadă despre sine că înstrăinează banii

„URZICA“ AJUTA

În blocul 800 (care adăposteşte căminul „23 August“, locuit de tineret) al Combinatului metalurgic Reşiţa, unele elemente din rîndurile personalului administrativ săvîrşeau felurite abateri... în bloc.

Manifestările acelor persoane nu erau nişte bune exemple pentru tinerii locatari ai căminului.

Semnaland aceste lucruri forului raional competent, primim răspuns că s-au luat măsuri să fie înlăturaţi salariaţii incorecţi: Liuba Petru, Chirşiu Ionostova şi administratorul principal Drăgoi Aurelian, precum şi casiera Bota Stela, pentru abateri de la morală.

Deci, la sezisarea „Urzicii“, problema în blocul 800 a fost rezolvată... matematic:

$800 - 4 =$ Mai bună administraţie şi mai multă cuvîntă.

„Urzica“ a ajutat şi Statul popular regional Constanţa. Lea ajutat să fie... operativ. La o sezizare din august 1953 către Direcţia regională agricolă, „Urzica“ a primit răspuns (... din partea Comitetului executiv al sfatului) după... şase luni.

În sezisarea „Urzicii“ se arată că la S. M. T. „Remus Opreanu“ (raionul Medgidia), directorul Olteanu Gheorghe nu avea o comportare justă faţă de muncitori, pe care îi brusca şi-i insulta, încît nici gînd să se mai îngrijească a le asigura şi bune condiţii de trai.

În răspunsul sfatului se arată (fără... risipă de precizări) că directorul Olteanu a fost admonestat şi că „în prezent, munca la acest S. M. T. s-a îmbunătăţit şi treburile merg mai bine“.

Răspuns din care se deduce că treburile ar putea să meargă... şi mai bine.

Uşurinţă

La Ministerul Industrii Uşoare (Direcţia generală industrială lînă şi mătase, Serviciul aprovizionare, unde e şef tovarăşul Bereman Samoila) se fac uneori repartiţii... uşurele.

Din materialele cu care fabrica „Industria Lini“ din Timişoara era planificată pe trimestrul I al acestui an, unele i-au fost repartizate în cantităţi prea mari, altele în cantităţi prea mici, iar altele de loc. În schimb i-au fost repartizate materiale pe care nu le-a cerut şi de care n-are nevoie.

Din 2575 kg „tablă neagră de 4 mm“, cîtă avea planificată, a primit repartiţie doar pentru 1600 kg. În schimb, din produsul „tablă oţel arc“ din care fabrica ceruse doar

şcolii, directorul Apostol ar trebui să hotărască aşa: pe viitor numai cei ce vor creşte gogoşi să minuiască şi gogoşile şi banii obţinuţi pe ele. Dînsul să nu mai umble nici cu bani, nici cu gogoşi.

Presă de fricţiune

Atellerele centrale „Hutira Dezideriu“ din Baia Mare roagă,

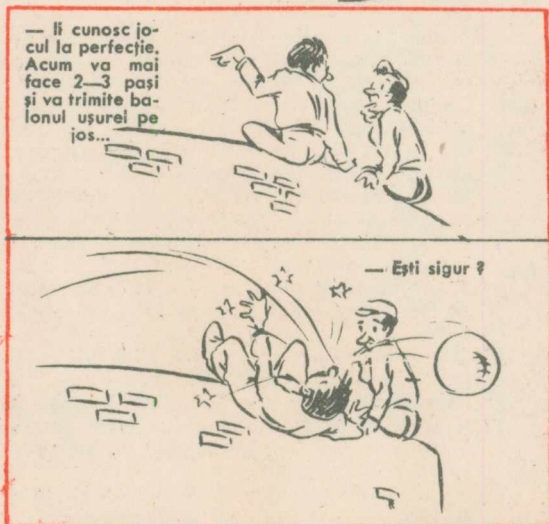
de peste trei ani, ministerul tutelar să ridice de la aceste ateliere o „presă de fricţiune“ (maşină pentru presarea cărămizilor), cu care aceste ateliere n-au ce face, şi s-o dea unei întreprinderi căreia îi trebuie.

Dar ministerul, de peste trei ani, nu se grăbeşte.

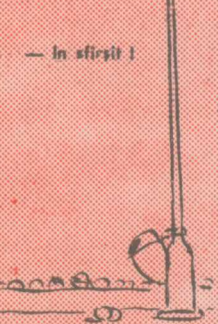
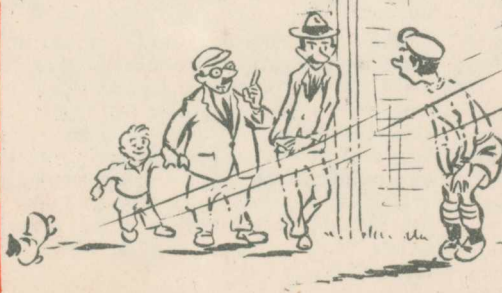
Dacă nu va da în sfîrşit o utilizare acestei „prese de fricţiune“, ministerul va avea... fricţiuni cu presa.

Spectatorii...

Desen de Matty

— Dacă eşti atent şi nu primeşti vreun gol te invităm diseară la o bere!...

— E în regulă! Dă-i drumul!

Desen de I. Davidescu

Dragă Urzico.

URZICO,

În uzina noastră, frezorii din „secția motoare” au cerut să li se creeze condiții pentru aplicarea metodei de frezare rapidă. Sezisat de această cerere, tovarășul inginer Radu Muscan, șeful secției, a predat chestiunea spre rezolvare tovarășei inginer Gabriela Crișan. Aceasta, la rându-i, a găsit mai nimerit s-o predea tovarășului Alexandru Sabo. Dar și tovarășul Sabo i-a plăcut metoda. (Metoda „dării mai departe”). Așa că *la rugat* pe maestrul V. Vasiliu să preia problema. În sfârșit, maestrul Vasiliu a găsit soluția: cine și-a luat angajamentul, să se și ocupe de ea. Cu alte cuvinte, cei patru de mai sus nu se pot ocupa de o importantă metodă de producție, întrucât îi pasionează mult mai mult propria lor metodă... birocratică. Muncitorii cer frezare rapidă. Dar mai cer și dezbucroțizare rapidă. N-ai putea da... o țepă de ajutor, Urzico?

Ion Gherciolu
Uzinele „23 August”
București

URZICO,

Să vezi ce s-a întâmplat la cooperativa din comuna noastră Dorna-Cindreni (raionul Vatra Dornei, regiunea Suceava)!

Președintele Spînu Petre, fiind... naș merceologului Todirean Alexandru, îl lăsa pe acesta să se ocupe la cooperativă doar de afaceri personale.

Merceologul fiind la rându-i rudă cu magazinerul Deliu Gheorghe (nevestele lor fiind verișoare) făcea matrapazlucurile împreună cu acesta. Și amîndoi nici o grijă n-aveau. Știau că-i susține... nașul.

Pină ce, într-o zi, U.R.C.C. Vatra Dornei a hotărît să înălțare de la cooperativă, pen-

tru abaterile lor, pe Todirean și pe Deliu.

Adică cei doi salariați incorecți, protejați de nașul, pină la urmă și-au...

Și-au găsit... nașul! Vezi zice.

Aș! Din contră. Nu și-au mai găsit: la cooperativă... nici nașul! Hotărîse U.R.C.C. să fie avut și el în vedere ca, la prima adunare generală, să fie schimbat.

Așa a fost, dragă Urzico.

Cooperatorii din comuna Dorna-Cindreni, regiunea Suceava

URZICUȚO,

Dacă ai de gînd să-ți anunți reîntoarcerea la București, atunci cînd te afli în deplasare la noi, la Hunedoara, să nu cumva să depui scrisoarea la cutiile poștale din Orașul Muncitoresc sau din Orașul Tineretului, pentru că scrisoarea va ajunge la destinație... la două săptămîni după sosirea ta. Și asta, nu pentru că trenul merge prea repede, ci pentru că Oficiul P. T. T. R. Hunedoara funcționează prea încet. Ba, uneori, nu mai funcționează de loc, uitînd cu totul de existența cutiilor mai sus pomenite. Noi am prefera să uite cu totul de această practică dăunătoare. Sau, mai precis: să se uite... mai atent la doleanțele cetățenilor. Nu de alta, dar să nu li se aplice celor responsabili... o ștampilă de neuitat.

Lăzărescu N. Silviu
Hunedoara

URZICO,

Nu te supăra, dar ai fost într-o chestiune, un picuț... nu tocmai vigilentă.

Ai luat drept bun răspunsul, fără să-l verifici, pe care ți l-a dat Secția financiară a Sfatului popular regional Timișoara, la sezisarea mea pe care ai transmis-o acestei secții, în

privința chiaburului Lazăr Ion, cel cu două proprietăți: una mărturisită, în Lugoj, str. Grozăvescu nr. 2, și alta camuflată în comuna Satu Mic, raionul Lugoj.

Sezisîndu-te că acest chiabur e protejat să nu-și achite cotele și impozitele, tu mi-ai comunicat răspunsul nr. 1249/955 al numitei secții financiare, cum că el „este cu impozitele și cotele, la zi”.

A trebuit, dragă Urzico, să te fac eu atentă că afirmația secției financiare nu corespundea realității, ca să interviu tu la foruri superioare, și să aflăm în sfârșit adevărul: că numitul chiabur nu și-a predat cotele datorate statului nici pe 1955 și nici pe 1954. Drept care, urmează să fie judecat pentru sustragere de la predarea cotelor către stat, precum și pentru dosirea și specularea produselor nepredate.

Așa că nu te supăra, dragă Urzico, dar cînd nouă ne ceri să fim vigilenți în sezisările ce-ți facem, fii și tu mai vigilentă față de răspunsurile pe care le primești la aceste sezisări.

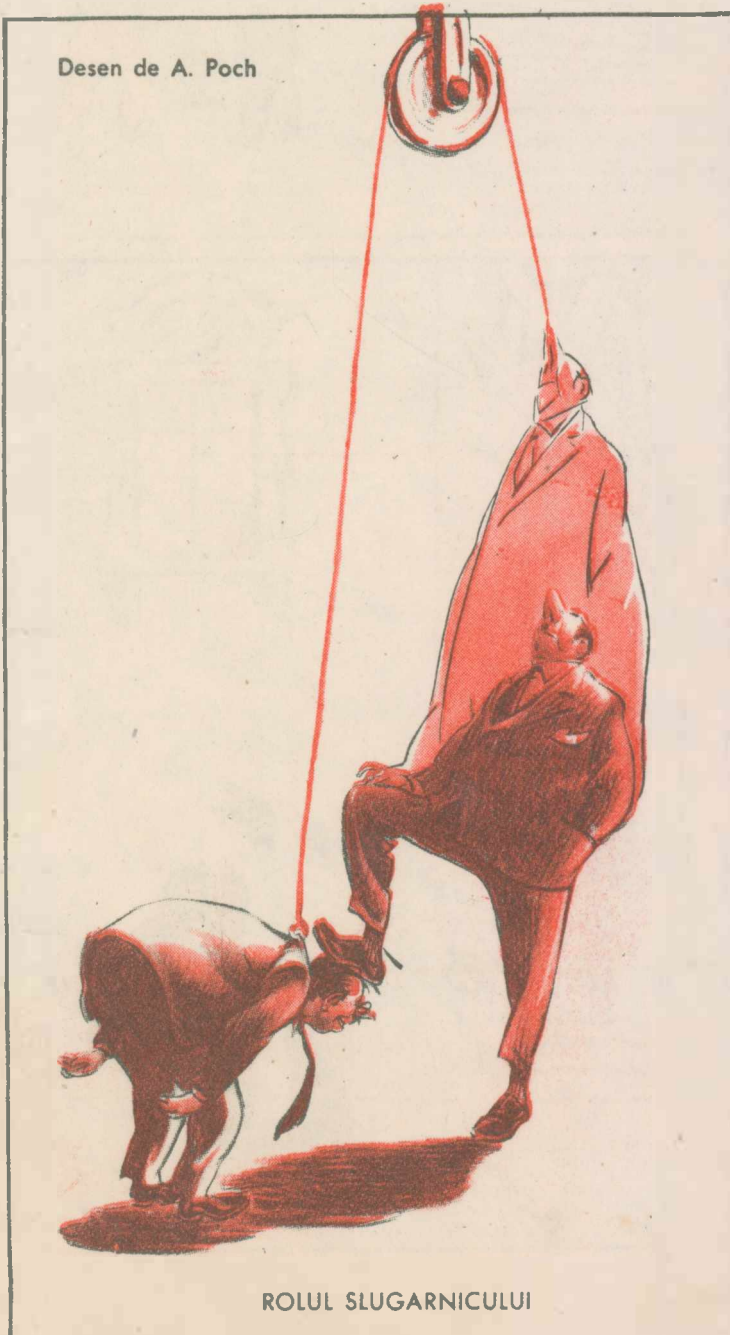
Borza Milente
muncitor C.F.R.
Lugoj

URZICO DRAGĂ,

Ătrasă de etichetele ademenitoare ale conservelor „Buftea”, am cumpărat o cutie de „Fasole verde fideluță”. Nu mică mi-a fost surpriza cînd, deschizînd cutia, am găsit în ea... „fasole grasă frînghiuță”. (De fapt, nu așa se numesc păstăile groase și urite din cutia cu pricina, dar zău că eticheta propusă de mine ar fi mai potrivită). Decepționată, am hotărît să prepar o garnitură de mazăre verde în locul înșelătoarei fasole. Am deschis deci o altă cutie, etichetată „Mazăre verde” și... ghici ce am preparat? Exact fasolea fideluță pe care o visasem la început. De unde am extras următoarea regulă: vrei să prepari fasole, musai e să cumperi mazăre; vrei păstăi, cumpără „fideluță”; vrei cutii cu surprize, te adresezi fabricii de conserve „Buftea” care, printr numeroasele ei specialități, conservă și o rară nepăsare față de consumatori. „Nepăsare în suc propriu”. Nu crezi că specialitatea asta se cuvine a fi servită... cu o salată strașnică la adresa vinovaților?

S. Panaitescu
str. Dobrogei nr. 8
Ploiești

Desen de A. Poch

ROLUL SLUGARNICULUI

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața Internă 4.72.23

Parlamentul Islandez a cerut retragerea din fară a trupelor N. A. T. O.

